

La sessió es reprèn a un quart de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon i la secretària tercera. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major, la lletrada Anna Casas i Gregorio i el lletrat Joan Ridaó i Martín.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, la consellera d'Igualtat i Feminisme i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Senyores i senyors diputats, es reprèn la sessió.

Proposició de llei per a garantir la subrogació del personal en processos d'internalització del Sistema d'Emergències Mèdiques

202-00065/15

El cinquè punt de l'ordre del dia –silenci, si us plau– és el debat i votació de les esmenes presentades en la tramitació en lectura única de la proposició de llei per garantir la subrogació del personal en processos d'internalització del Sistema d'Emergències Mèdiques. D'acord amb l'article 138 del Reglament, i un cop aprovada la tramitació en lectura única el passat 18 de març, procedirem al debat final de les esmenes presentades pels grups parlamentaris en la tramitació en lectura única de l'esmentada proposició de llei. En acabar el debat, procedirem a fer les votacions.

A continuació, intervindran, en primer lloc, els grups parlamentaris que hi han presentat esmenes i, posteriorment, intervindran la resta de grups parlamentaris per tal de posicionar-se. El temps d'intervenció serà de cinc minuts per cada grup parlamentari, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus.

En primer lloc, per defensar les esmenes a la totalitat presentades, té la paraula en primera instància, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Lo primero que es importante decir es que «gestión pública» no es sinónimo de «buena gestión», y menos cuando se trata de la Generalitat de Catalunya, señalada como la Administración más corrupta de España, una administración controlada durante décadas por socialistas y por separatistas. Ejemplo de ello..., tenemos a Esquerra Republicana, que controló la Consejería de Sanidad durante las dos últimas legislaturas y todos recordamos a Xavier Savall o a Antoni Encinas –entre otros muchos–, sus irregularidades y sus más que reprobables prácticas en cuestión de gasto de dinero público; pero es que sus socios, los socialistas, no se quedan atrás: caso Innova, en el que son actores principales Josep Prat y Lluís Miquel Pérez –ambos del PSC–, o los sobresueldos de los ex altos cargos del ICS de Girona, por ejemplo, Sobrequés –también concejal del PSC– y tantos otros.

En fin, que tanto separatistas como socialistas han convertido el Departamento de Sanidad en la cueva de Alí Babá y los más –muchos más– de cuarenta ladrones. El caso es que hoy nos presentan una proposición de ley envuelta en palabras grandilocuentes apelando a la estabilidad laboral y al interés general, pero la realidad es muy distinta, atendiendo a los antecedentes de los separatistas y de los socialistas, que solamente se mueven por interés propio. La pura verdad es que lo que plantean no es una mejora del sistema. Es un nuevo paso en la expansión descontrolada de la Administración –muy socialista–; una intervención ideológica que pone en riesgo la eficacia, la calidad del servicio y, en última instancia, la atención que reciben los catalanes en los momentos críticos.

Nos quieren hacer creer que internalizar servicios y subrogar automáticamente al personal es una solución mágica, pero lo que están haciendo es eliminar cualquier incentivo a la excelencia, blindar estructuras ineficientes –que en la Generalitat de Catalunya hay unas cuantas– y trasladar todos los costes sin excepción al

contribuyente, porque eso, sí, no nos sale gratis; lo pagan los catalanes, como siempre.

Esta proposición de ley ignora deliberadamente algo fundamental: el mérito o la capacidad y la igualdad de acceso al empleo público. ¿Dónde queda el principio constitucional de igualdad cuando se pretende incorporar el personal a la Administración sin procesos abiertos, sin oposición o sin concurrencia competitiva? Lo que ustedes llaman «subrogación», nosotros lo llamamos un «atajo inaceptable y vergonzoso». Estamos hablando de un modelo, un modelo que premia la opacidad, que desprecia la libre competencia y que convierte la gestión pública en un refugio donde no se evalúa ni se exige responsabilidad, el modelo de gestión con sello socialista.

Además, esta iniciativa lanza un mensaje muy peligroso al conjunto del sistema: que da igual como se gestione, que da igual si un servicio funciona mejor o peor en manos públicas o privadas, porque, al final, siempre habrá una puerta trasera para consolidar estructuras sin rendición de cuentas –otra vez el sello de gestión socialista.

Y todo esto sin meternos en temas técnicos de invasión de competencias o inconstitucionalidad ya señalados por la letrada. Y es que verán, para VOX, los servicios de Emergencias Médicas no son un laboratorio ideológico; son servicios esenciales, donde cada segundo cuenta, donde la eficacia salva vidas, y ustedes, en lugar de reforzar lo que ya funciona, se empeñan en imponer un modelo profundamente politizado.

VOX propuso mejorar las condiciones laborales de los trabajadores del transporte sanitario, mejorar su salario y auditar los servicios subcontratados. Pero separatistas y socialistas votaron en contra y tiraron por el camino populista y fácil. «Hagámoslos a todos funcionarios» –dijeron. VOX propuso trabajar por mejorar los tiempos de respuesta, garantizar las coberturas de zonas rurales y dotar de más medios a los profesionales sanitarios, pero separatistas y socialistas votaron en contra otra vez y pusieron en el centro de la proposición de ley el control político; ni a los trabajadores ni a los pacientes.

Nosotros creemos en un modelo donde lo público y lo privado puedan coexistir, donde se premie la eficacia, donde se avalúe la capacidad y donde los ciudadanos tengan la asistencia que merecen y que pagan con sus impuestos; unos impuestos más que abusivos, pero que durante sus gobiernos hemos visto que tienen como finalidad financiar sus irregularidades y sus puertas giratorias. Cataluña necesita que dejen de utilizar los servicios públicos como instrumento de ingeniería social, dando acceso a ellos a todo ilegal que entra en nuestro país dando una patada en la puerta. Y necesita que los políticos de turno –o sea, todos ustedes– dejen de utilizarlos para servirse de ellos y devolver favores a estómagos agradecidos. Por eso, hemos presentado una enmienda a la totalidad.

Muchas gracias.

El president

I per defensar l'esmena a la totalitat del Grup Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Sara Jaurrieta Guarner.

Sara Jaurrieta Guarner

Moltes gràcies, president. Molt bona tarda a tothom. En primer lloc, vull agrair la presència del secretari general del Departament de Salut, el senyor Narcís Pérez, i també vull donar la benvinguda a membres, al president del comitè d'empresa del SEM i a l'equip també que l'acompanya. Vull agrair, doncs, aquest temps de feines al voltant d'aquesta qüestió que li han dedicat per trobar una solució a lo que avui es planteja.

Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, hem plantejat una esmena a la totalitat a la llei i explicaré les raons que ho han motivat. En primer lloc, compartim amb els grups que han presentat aquesta proposició de llei la preocupació sobre els treballadors i treballadores que han estat fent la feina que fins ara es feia des de l'àmbit empresarial de transport sanitari i que passarà a fer-se des de l'empresa pública de Sistemes d'Emergències Mèdiques, el SEM. Amb aquesta internalització dels recursos assistencials, dels dos equips de coordinació clínica i operativa –els ECOs, que es coneixen– i el servei de suport vital avançat pediàtric, la nova licitació TS/25 es passa a gestionar el servei de forma directa des del SEM.

Per tant, compartim la preocupació que no es quedin sense feina aquestes persones i, fins i tot, a ser possible que puguin fer-la des de l'àmbit públic, ara que el servei s'internalitza. El primer està resolt, perquè les empreses han donat garantia de la reubicació dins de la pròpia empresa i el segon està sent possible amb les persones que han passat els processos públics de selecció. Estem d'acord amb el fons d'aquesta iniciativa, però no amb la forma.

Aquesta és una llei de difícil aplicació, donada la invasió competencial, tal com la lletrada del Parlament també ho comentava en el seu informe. Pensem, doncs, que aquesta no és la millor via. Coincidim amb vostès que aquest tema s'hauria d'haver abordat fa molt de temps –en això segur que coincidim tots. Era el moment de convocar el concurs –i, per tant, ja sabíem que no es contractaria el servei de pediatria i ECOs–, el tret de sortida per començar a treballar amb els professionals aquesta transició. El SEM és una entitat pública de *molt* prestigi, per molt que li pesi i molt que li costi a la diputada de VOX, perquè si fos per ells ho privatitzarien tot. I, miri, aquest mes complim quaranta anys de la llei general de sanitat –quaranta anys– que, des de llavors, l'esperança de vida ha augmentat en vuit anys..., on vostès no van votar a favor d'aquesta llei. I ara es venen com un gran consens, però en canvi vostès tot lo que és benestar general i cobrir i l'interès general, doncs, mai, mai hi són, perquè tenen uns interessos que tots sabem quins són. *(Alguns aplaudiments.)*

Com deia, el SEM és una entitat pública de molt prestigi. Porta trenta anys treballant a Catalunya, operant a Catalunya, i és un sistema que, a més, rep més de set mil trucades diàries. L'any 2024, segons la memòria del SEM –memòria d'activitats–, va rebre 2.790.000 alertes que d'aquestes, un vuitanta-dos per cent van desembocar en un servei atès, amb o sense mobilització de recursos. Estem parlant d'un volum *molt* gran d'activitat i, com va dir el president de la Generalitat, Salvador Illa, el dia de la inauguració del nou edifici del SEM fa dos mesos, el SEM és una de les joies de la corona de l'estat del benestar.

I actualment s'està desplegant un nou concurs que va començar el 15 d'abril i hi ha data fins al 25 de juny; un concurs de més de 2.000 milions d'euros que augmenta un vint per cent la flota global i un augment de més de sis-cents professionals sanitaris. El SEM és, per tant, una empresa pública que aplica al seu procés de

selecció els criteris d'igualtat, mèrit i capacitat, com no podia ser d'una altra forma; un procés avaluador rigorós que comença per uns requisits de titulació necessaris i per unes proves establertes que..., amb una part teòrica, que cal superar amb més d'un set, i una part pràctica, que és avaluada per un equip observador i que consensuen el resultat final. Per tant, amb moltes garanties i amb absolutes garanties d'aquest procés.

Segur que és millorable algun aspecte del procés, com és tenir en compte l'experiència de l'àmbit privat, però en qualsevol cas, aquestes modificacions hauran de formar part de la futura negociació del conveni amb els corresponents representants sindicals i no tant en l'àmbit parlamentari. Pensem, doncs, que l'aprovació de la llei podria generar un precedent que podria complicar el present i el futur, no només de l'organització autònoma del SEM, sinó també del conjunt de l'Administració pública.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. A continuació, per defensar les esmenes a l'articulat presentades, té la paraula, pel Grup Parlamentari de Junts, el senyor Jordi Fàbrega i Sabaté per un temps de cinc minuts.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, vicepresident. Bé, diputats, diputades, fa un mes, com saben, en aquest mateix Parlament debatíem si es tramitava per lectura única aquesta proposició de llei i des de Junts vam fixar una posició molt clara. Vam dir dues coses: primer, que hi havia un problema real amb uns treballadors concrets, el del SEM pediàtric i els de les unitats ECO que no podíem ignorar; i segon, que aquesta llei anava molt més enllà d'aquest problema concret i que podia obrir la porta a un canvi de model general que nosaltres no compartim i que el departament –i el SEM– tenia quinze dies –al final ha estat un mes– per fer la feina que no havia fet en dos anys, per buscar una solució per a aquests treballadors que porten molts anys fent aquesta feina a les empreses adjudicatàries.

Perquè recordem que aquest és el problema –i ara ho deia la diputada Jaurrieta, eh?–: una internalització feta per la porta del darrere, que va decidir Esquerra en el seu moment, però que no va fer la feina de deixar lligats els professionals i que tampoc ara el PSC els ha lligat en aquestos gairebé dos anys a Govern. Perquè la realitat és que ni el SEM, ni Salut ni el Govern s'han mogut fins que aquesta llei ha estat registrada al Parlament. Ara, ha passat un mes i hem de ser honestos i coherents amb el que vam dir, perquè la realitat durant aquest mes ha evolucionat.

En aquest temps s'ha fet el que nosaltres vam demanar aquí, al faristol, un procés de selecció per facilitar la incorporació d'aquests professionals al SEM i el resultat és que una part dels professionals han pogut entrar –no tots, però tots n'han tingut l'oportunitat. És cert que ens sap greu que alguns no hagin superat el procés. Podria haver estat més específic –és cert–, però ha estat transparent i ha estat just. Per tant, allò que reclamàvem des d'aquest faristol –que se'ls donés una oportunitat–, s'ha produït, i això canvia substancialment el context del debat, perquè avui ja no estem davant d'una situació d'abandonament d'aquests treballadors. Estem davant d'un procés que, amb més o menys encert, ha obert una via d'integració dins el sistema públic.

Per tant, avui, amb aquest canvi, creiem que aquesta llei ja no és imprescindible. I no ho és perquè el problema concret que justificava la tramitació ha trobat, com a mínim parcialment, una via de solució; i no ho és perquè els riscos que també vam advertir fa un mes continuen sent vigents. Ho vam dir en el seu moment i ho reitero avui: els processos d'internalització dins l'Administració pública no garanteixen automàticament la continuïtat dels seus professionals. Fa molts anys que ho anem dient i la realitat ens dona la raó.

Però és que també aquesta proposició de llei presenta dubtes jurídics molt seriosos, dubtes que no són menors i que l'anàlisi jurídica del Parlament també ens ha posat damunt de la taula –com sempre, gràcies, lletrada Anna Casas, per posar-nos llum a la foscor–, perquè això no és una qüestió tècnica menor. Això vol dir que aquesta llei podria ser impugnada. I si és impugnada, què generarem? Generarem incertesa; incertesa per als actuals treballadors de les empreses adjudicatàries, incertesa per a tots els professionals del SEM i incertesa, en definitiva, per a un servei públic

essencial com és el transport sanitari. I nosaltres, des de Junts per Catalunya, no volem contribuir a generar aquesta incertesa.

Per això la nostra postura d'avui és coherent amb tot el que hem dit fins ara. Ens abstindrem a l'esmena a la totalitat, perquè entenem la voluntat de donar una resposta política a una situació concreta, però no podem avalar una llei que, a part de que ara no és necessària, pot generar més problemes dels que pretenia resoldre. Al mateix temps, no retirem les esmenes perquè, com que no depèn de nosaltres que avanci o no la tramitació, si tira endavant, la volem limitar als professionals concrets afectats per aquest procés concret, però no generarem un precedent que després pugui evolucionar a tot el sistema de transport sanitari i menys que pugui facilitar internalitzacions –que nosaltres no hi estem d'acord–, com el transport sanitari no urgent.

Ho reitero. A Junts per Catalunya ens preocupava la situació del servei i dels treballadors, que han tingut l'oportunitat i encara la tenen avui en dia d'integrar-se en el SEM. És lícit que potser a altres els interessés crear un precedent, però a nosaltres aquí no ens hi trobaran –i deixi'm agrair molt sincerament el debat que hem tingut amb els diputats Albert, Cid, Jaurrieta, Pellicer, Manchón. Crec que tots estem d'acord que aquesta situació no hauria d'haver arribat aquí al Parlament, però ens ha permès fer un debat honest i tots buscàvem la millor solució per a aquests treballadors i crec que s'ha demostrat que, si en un futur s'han de fer procediments similars, això ho hem de fer diferent. Deixi'm agrair també als sindicats que avui ens acompanyen, tant del SEM com el secretari general, per intentar trobar el desllorigador d'aquesta situació.

Acabo, president. Des de Junts per Catalunya la postura no ha variat; és la mateixa de fa un mes: primer, calia donar una oportunitat als treballadors afectats i això avui s'ha produït; segon, no es pot utilitzar aquest cas per impulsar canvis estructurals sense garanties, i tercer, no generarem inseguretats jurídiques en un àmbit tan sensible com les emergències mèdiques. Per responsabilitat i per coherència, ens abstindrem a l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Finalment, per posicionar-se, té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Jordi Albert i Caballero, per un temps de cinc minuts.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, vicepresident. Anava a dir «consellers i conselleres», però no hi ha cap conseller ni cap consellera. En qualsevol cas, sí agrair al secretari general del Departament de Salut que avui ens acompanya. També agrair als representants sindicals del comitè d'empresa, en aquest cas, del SEM. També agrair la feina que han fet durant tot aquest temps i saben que els ho dic sincerament. I diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa, som-hi.

Sobre aquesta qüestió, ja ho vam dir en el seu moment i crec que vam ser clars i explícits –clars i explícits. Per què presentem des d'Esquerra Republicana i els Comuns la norma... No està comptant el rellotge, vicepresident. *(Rialles. Veus de fons.)* Com ja vam dir en el debat inicial d'aquesta norma, des d'Esquerra Republicana, estem aquí intentant resoldre un problema que no ha creat precisament aquest Parlament; estem aquí intentant resoldre un problema davant de la inacció i l'omissió per part de qui hauria d'haver abordat les solucions, que no és cap altre que el SEM, que el Servei d'Emergències Mèdiques de Catalunya.

Hi ho hauria d'haver fet perquè en el moment en què s'inicia el procés de licitació hauria d'haver requerit a les empreses que estaven afectades i, per tant, a aquelles empreses que tenien aquests treballadors que avui són objecte de subrogació que li passés..., que facilités la relació de llocs de treball amb els contractes laborals adscrits a cada un dels llocs de treball. Si això s'hagués produït fa dos anys, quan va sortir a licitació el concurs públic, ara hi hauria una relació clara i concreta, amb noms i cognoms, que són de les persones treballadores que ocupaven aquests llocs de treball, en aquest cas, de les empreses privades que duïen a terme el servei i, per tant, aquest procés s'hagués pogut fer amb tota normalitat en aplicació de la normativa laboral.

Però això no es va fer i, per tant, aquest llistat no sabem si hi és o si no existeix. I ha anat passant el temps. I és clar, aquests contractes laborals, aquests llocs de treball, han anat modificant-se: persones que estaven treballant fa dos anys, van deixar de

treballar-hi, ara en treballen en unes altres i, durant tot aquest procés, durant tot aquest temps, hi han hagut persones que han anat ocupant aquests llocs de treball en l'empresa privada; unitats –ja ho hem dit anteriorment– pediàtriques i unitats ECOs de suport vital. Això ha generat un garbuix i això ha generat un problema. I un problema que ha acabat, malauradament, en una situació que era la que nosaltres no volíem, que era amb un enfrontament directe entre els treballadors del SEM i els treballadors del transport sanitari; un enfrontament entre treballadors, quan la feina l'haurien d'haver fet les direccions.

I la solució no és la reubicació, perquè la normativa és clara: l'article 44 de l'estatut dels treballadors però, d'altra banda, també l'article 130.3, com molt bé també ens apuntava la lletrada... –gràcies per la feina, lletrada–, que ens ha portat en aquesta no ponència, perquè oficialment no era ponència..., però en aquesta tramitació legislativa..., el 130.3 de la llei de contractes del sector públic, que defineix que, quan una administració pública passa a gestionar directament un servei que està duent a terme una empresa privada, un ens privat, s'inicia un procés de subrogació que està subjecte a una norma amb rang de llei, subjecte al conveni col·lectiu o subjecte a la negociació col·lectiva pertinent. En aquest cas, nosaltres ens agafem precisament a «subjecte a una norma amb rang de llei», que és el que avui intentem aprovar.

Per tant, una norma amb rang de llei que assegurï el blindatge dels drets laborals de les persones treballadores que han de ser subjectes a subrogació i que no es pugui decidir a dit qui entra qui no entra, si m'agraden o no m'agraden. Quan hi ha un procés de subrogació, no hi ha un procés de selecció; hi ha un procés de subrogació. Això vol dir que, si hi ha un treballador que treballa en l'àmbit privat, en un lloc de treball que finalment passa a ser gestionat per una administració pública, s'inicia aquest procés de forma directa i, per tant, aquell treballador té continuïtat laboral en el nou lloc de treball que opera en l'Administració pública; i, en el cas de l'empresa pública, és exactament això.

L'article 44 de l'estatut dels treballadors fa referència precisament a la successió d'empresa. La successió d'empresa és el que es va posar damunt de la taula i es va executar en el moment en què el SEM, sent una mercantil, va passar a ser una empresa pública, SEMSA, l'any 2024. Es va aplicar precisament el procés de

subrogació laboral en funció de l'article 44, que és el de successió d'empresa. Per què ara no s'aplica un procés de subrogació i, en canvi, s'envien els treballadors i treballadores del transport sanitari a fer un procés de selecció previ?

A més, aquests treballadors quan ocupen aquest lloc de treball, si no tenen la formació requerida, l'obligació del SEM és dotar..., d'aquesta formació, perquè puguin desplegar les seves capacitats i les seves aptituds en el lloc de treball que pertoca. Si és un administratiu, ha de fer tasques d'administratiu i, si no hi ha correspondència en el SEM de tasques d'administratiu, se li ha d'habilitar una plaça d'administratiu i aleshores dotar la formació adequada perquè pugui ocupar la plaça que li pertoca o que sigui corresponent. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I tot això és el que volíem definir en aquesta norma –i ja acabo, president–; ho volíem definir. I, si algú té dubtes de la robustesa jurídica del text, m'agafo precisament a les esmenes tècniques que ens va presentar també la lletrada, que eren esmenes que demostraven que aquest text és plenament constitucional, que nosaltres tenim capacitat legislativa i executiva al respecte, que el SEM no ha exercit la seva capacitat executiva i, per tant, des d'aquí els hi dic: si no donen suport a l'esmena a la totalitat, acceptem totes i cada una de les esmenes presentades per part de la lletrada, que milloren i que doten de robustesa jurídica aquest text.

Per tant, cap tipus de dubte d'inconstitucionalitat. Sí que podria generar un dubte de constitucionalitat el fet de que aquesta és una llei de caràcter singular i això és un fet excepcional. I és cert que està reconegut que les lleis de caràcter excepcional no poden tenir..., o no són recomanables. I, si encara acotem molt més, a les unitats pediàtriques i en aquest cas de suport vital, podia encara reforçar molt més aquest argument, que sí que aniria en contra del marc legislatiu i, per tant, les esmenes de Junts aquí ens poden obrir algun dubte. Però, en qualsevol cas, si el dubte és de robustesa jurídica, si el dubte és de que realment volem garantir els drets laborals de les persones...

El president

Ha d'anar acabant, senyor diputat...

Jordi Albert i Caballero

...–i ja acabo, que m'he excedit molt–, no votin l'esmena a la totalitat i acceptem les esmenes parcials.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

(Veus de fons.)

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. No me repetiré explicando de dónde venimos y cómo hemos llegado hasta aquí, porque ya lo han hecho los diputados que me han precedido. Las cosas se han hecho mal; se han hecho muy mal; se han hecho de manera pésima, pero debemos tener una cosa clara, y es que el legislador tiene una responsabilidad sagrada: dar seguridad a los ciudadanos, no construir laberintos jurídicos. Y lo que traen hoy aquí Comunes y Esquerra con el aliño de las enmiendas de Junts es un despropósito legislativo.

Hemos dialogado, y no una ni dos ni tres veces, sino muchas más. Nos hemos sentado con todos los afectados, de un lado y del otro, con los responsables del SEM, con el Govern, con la parte sindical del SEM y del transporte sanitario, con todos –y quiero aprovechar para saludarles, que hoy nos acompañan en este debate. Fuimos constructivos cuando facilitamos, con nuestra abstención a la lectura única, que este debate llegara a Pleno. Reconocimos que había un problema; un problema que no creamos nosotros, pero que sí deseamos que se solucionara, y aceptamos que era necesario buscar una solución.

Pero ser constructivo no es apoyar esta ley que no compartimos. Cuando tuvimos conocimiento de esta situación, tuvimos la esperanza de que se llegara a un acuerdo entre las partes, de que el Govern actuara para evitar llegar a una ley a medida que, desde el primer momento, vimos peligrosa. Pero me comprometí con los afectados a no bloquear la situación y eso hicimos. Lo que hoy se nos presenta no es nuestro modelo, ni en el fondo ni en la forma. Durante meses, hemos pedido que se buscara un acuerdo entre las partes. Una solución administrativa dentro de la ley que evitara

este excursionismo legislativo –no se ha hecho–; se ha intentado –o eso nos trasladaron–, pero el final lo tenemos hoy aquí.

Y llegados a este punto, a este berenjenal, pues el Partido Popular tiene que decir «no», y lo decimos por tres razones fundamentales: por rigor jurídico, por defensa de la igualdad y por defensa de un modelo muy distinto al que hoy se pone sobre la mesa.

Hablemos de rigor. Quiero agradecer el trabajo *impecable* de la letrada de esta cámara. Su informe es una enmienda a la totalidad. Nos advierte de que estamos ante lo que la doctrina llama una «ley singular»; una ley de destinatario único y vigencia efímera, es decir, un traje a medida. Y el Tribunal Constitucional es muy claro: las leyes singulares son excepcionales porque corren el riesgo de convertirse en arbitrariedad. El Parlamento no está para aprobar leyes a grupos concretos de personas, sino para legislar por el interés general.

Esta ley puede vulnerar la Constitución, pero es que, además, pretende invadir competencias exclusivas del Estado en materia de legislación laboral, y, como comprenderán, pues el Partido Popular no puede apoyarla. Esta ley entra en colisión con la normativa vigente y con los convenios colectivos. Aprobarla crearía una situación de incertidumbre jurídica que pone en riesgo la situación laboral y el futuro de los trabajadores. ¿Qué favor le hacen a un trabajador subrogándolo mediante una ley que nace muerta, que será impugnada y que choca frontalmente con el sistema de provisión de puestos de trabajo, con las bolsas de empleo y con los principios de mérito y capacidad? Pues poco futuro y pocas garantías.

Y sobre las enmiendas de Junts, han intentado –sé que con buena fe, pero con escaso acierto– mejorar el texto. El resultado es que la ley, así, se convertiría aún más hecha a medida y, por tanto, con más posibilidades de ser recurrida, conociendo lo que dicta el Constitucional al respecto. Tampoco podemos apoyar este modelo de internalización por la puerta de atrás, porque crea un precedente peligroso: hoy es el SEM y mañana quién sabe.

La política consiste en dar solución a los problemas, pero la política consiste también en gestionar dentro de la ley y de las competencias que tiene cada Administración. Ustedes, los que han gobernado, han hecho las cosas mal, muy mal; han creado el

problema y ahora se ofrece una solución que de solución tiene poco. Así que, por respeto a la Constitución, a las competencias de Cataluña, por respeto a la seguridad de los trabajadores, al mérito, la capacidad y la igualdad en el acceso al empleo público, el Partido Popular no apoyará esta ley.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Mirin, el que fa dos anys per nosaltres era una bona notícia, que era la internalització, per part del SEM, de les UCIs pediàtriques i dels equips de coordinació clínica i operativa, s'ha acabat convertint en un nyap i un sainet. Perquè deia, evidentment, la diputada Jaurrieta que el servei d'emergències havia decidit internalitzar els equips, però això és el que ha acabat passant. És a dir, sí, ha internalitzat els vehicles, però no les persones.

I nosaltres enteníem que, evidentment, si es feia , en aquest cas, un nou concurs, que decidia en aquell moment la direcció del SEM –és cert que no la gestionava llavors el Partit Socialistes, sinó que ho gestionava Esquerra Republicana–, era el moment de decidir que, evidentment, s'havia de produir el que nosaltres enteníem que era un procés de subrogació, com es fa en qualsevol procés de l'Administració pública. Amb diferències, sí, amb matisos, però el que ha acabat passant, per exemple, és com si hi hagués hagut un canvi d'empresa en la gestió, per exemple, en aquest cas, de la neteja en una ciutat i ens haguéssim quedat els vehicles, però no els treballadors. I això és el que ha acabat passant, amb tots els matisos que vostès vulguin, amb totes les diferències que vulguin o amb les complexitats que, evidentment, té el fet de que estiguem parlant d'una empresa del sector públic, però això és el que ha acabat passant.

I nosaltres, segurament..., i vam dir-ho, no era també la manera de fer-ho, no?, a través d'un projecte de llei, no era la nostra prioritat, no era el millor camí, però era sens dubte l'únic camí que quedava. I és veritat que al final ha permès que alguns

treballadors, molt pocs –també hem de dir-ho, eh?–, pràcticament, de les vint-i-cinc persones que estaven afectades, només tres treballadors han acabat, finalment, treballant al SEM; dels vint-i-cinc, només tres. Per tant, sí, és cert, aquest procés ens ha servit per intentar que al final alguns treballadors tinguessin l'oportunitat, en un procés, de poder accedir a un lloc de treball que nosaltres enteníem que els hi pertanyia, però no ha estat una solució perfecta, no?

I és evident que la llei tenia complexitats –ho hem vist. Nosaltres..., saben quin és el nostre model. Nosaltres ho hem defensat sempre, creiem que..., evidentment, perquè creiem en el SEM i creiem, evidentment, en la gestió que es fa del SEM. A nosaltres ens agradaria que tot el transport sanitari, l'urgent i no urgent, el gestionés directament el SEM, però no estàvem davant d'això. I, per això, evidentment, tal com ens vam comprometre també, en aquest cas, amb el diputat Fàbrega, estàvem disposats a acceptar les esmenes de Junts, que l'acotaven, a aquests dos casos concrets, que eren, com deia, les UCIs pediàtriques i els equips de coordinació clínica i operativa. És evident que no ens n'hem sortit, eh?

En tot cas, jo sí que vull..., crec que no hem arribat a un acord, segurament teníem posicions molt diferents, però sí que vull agrair –també ho feia el diputat Fàbrega– la voluntat de diàleg des de posicions molt diferents, tant del diputat Fàbrega com també del diputat Manchón, evidentment, també del diputat Pellicer, òbviament, amb el senyor Fàbrega i fins i tot del Partit Socialista. Però sí que vull dir especialment amb grups que tenien posicions molt diferents sobre quin ha de ser el model de gestió. Perquè volíem i intentàvem resoldre un problema concret, que, evidentment, no havíem creat els grups que no gestionàvem el Departament de Salut, però que enteníem i entenem que és injust, al final, el que ha acabat passant. I sobretot que crec que assenta un mal precedent per part de l'Administració pública, que espero que no tingui translació en el sector privat, que és que, quan al final es decideix internalitzar un servei, per nosaltres és sagrat que els treballadors també s'han d'internalitzar. I això forma part del que crec que havia sigut, com a mínim des de l'esquerra, no?, no sé si un lloc comú o un consens, jo diria, majoritari.

També agrair en aquest cas les esmenes de la lletrada, perquè crec que com a mínim dibuixen un camí per..., si alguna vegada es vol intentar un procés similar,

com s'hauria de fer. I ens dibuixen un marc legal, que és el que hauria d'haver fet el SEM en el seu inici, perquè, també diguem-ho clar, si el SEM hagués fet el que ens diu avui la lletrada de com s'hauria d'haver fet, no estaríem aquí –no estaríem aquí. Llavors, jo l'únic que demano és que, com a mínim, no?, si això es torna a fer, si, evidentment, tenim l'oportunitat –i nosaltres..., saben que és el nostre model– que des del sector públic es recuperi gestió directa i, per tant, tinguem i ampliem el nostre sistema nacional de salut públic, doncs fem les coses bé i no ens trobem al cap del camí amb una solució que nosaltres entenem que no és la millor i que, evidentment, deixa molts treballadors que, malauradament, crec que tenien molt a aportar també al SEM. I, per tant, en tot cas, espero que serveixi també perquè una altra vegada des del Govern es facin les coses ben fetes.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer i Pareja. Ho farà des de l'escó.

Xavier Pellicer Pareja

Sí; gràcies, president. Bona tarda, diputats, diputades, i salutacions a tot el personal, treballadors i treballadores i resta de personal que hi assisteix. Molt breument, perquè crec que això ho vam discutir fa quinze dies i ja van quedar clares les posicions.

En tot cas, per nosaltres dir que sempre sempre sempre és una bona notícia la internalització d'un servei. Em sembla que allò essencial, allò bàsic i allò públic s'ha de gestionar de forma pública i que, per tant, recuperar un servei sempre és una bona notícia. I constatar allò que ja hem constatat al final d'aquest sainet, com deia algun diputat: que el procés d'internalització ha estat un desastre. Que és un procés heretat de l'anterior Govern, que aquest Govern no l'ha agafat com tocava. Segurament no és el seu model, internalitzar. Ja ho hem vist amb moltes altres propostes que s'han situat damunt la taula, que no tenen cap ganes de que allò públic es gestioni de forma pública i prefereixen altres models i altres formes de gestió. I, en tot cas, no han realitzat o no han fet les seves responsabilitats perquè aquest procediment acabés a bon port.

En tot cas, nosaltres donarem suport a aquesta llei i seguirem treballant per la internalització de tots els serveis públics, que pensem que han de ser de provisió i gestió cent per cent públiques.

Gràcies.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé; ja ho hem dit en altres intervencions: els serveis públics que tenen un impacte directe sobre la salut i la vida de les persones han d'estar sota control públic directe, i això no és una qüestió ideològica, sinó una mostra de responsabilitat institucional. Totalment a favor de subrogar el personal d'emergències mèdiques, garantint la seva continuïtat laboral i retenint la seva experiència professional i el seu coneixement; és cabdal, si volem mantenir la bona valoració que els usuaris fan d'aquest servei. Es tracta o no es tracta de mantenir la qualitat assistencial.

Aquesta proposició de llei arriba després d'anys de decisions erràtiques en la gestió: externalitzacions, internalitzacions parcials, canvis de model... La manca de planificació és evident. No podem anar reajustant els sistemes sobre la marxa. Necessitem que sigui estable, eficient, ben dimensionat, amb recursos suficients i, evidentment, sota control públic. Externalitzant part dels recursos l'únic que es fa, l'únic que s'aconsegueix és crear una dualitat laboral injusta i inacceptable. Els tècnics d'ambulàncies, els conductors, els sanitaris que atenen les urgències haurien d'incorporar-se al sistema públic i equiparar-se a la resta de personal sanitari.

En la internalització de serveis de rehabilitació per part de l'Institut Català de la Salut i CatSalut s'ha aplicat la subrogació de personal provinent d'empreses privades. I, si bé és cert que en un inici s'han generat sobre costos, també ho és que s'ha mantingut l'experiència acumulada i s'ha evitat la precarització. El cas, per exemple, de l'Hospital Jaume Nadal Merolles, de Lleida, el novembre del 2024. La Gestió de Serveis Sanitaris va assumir-ne la gestió directa, subrogant tots els professionals, aprofitant l'estructura existent i mantenint els drets laborals, fet que va permetre una

transició ordenada, consolidant alhora el servei públic sense perdre coneixement acumulat. O el cas de la creació del Consorci Parc de Salut Mar - Hospital del Mar, de Barcelona, que va ocasionar la subrogació del conjunt de contractes de treball existents, passant a formar part els treballadors de la nova estructura pública. En tots aquests casos, la subrogació ha demostrat ser un instrument eficaç per mantenir l'experiència professional, la confiança en el servei i la qualitat assistencial, exactament el mateix que hauria de passar quan s'internalitzin tots els actors que conformen el Sistema d'Emergències Mèdiques.

Per justícia, per equitat, per dignitat i per responsabilitat, Aliança Catalana diu sí a la internalització dels serveis mèdics i sí a la subrogació del personal existent. Ho fem pensant, evidentment, en els treballadors, però també, i sobretot, en els pacients.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedim a votar el text de la proposició de llei per garantir la subrogació del personal en processos d'internalització del Sistema d'Emergències Mèdiques.

En primer lloc, votem les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya i el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Comença la votació.

Les esmenes a la totalitat han estat aprovades per 67 vots a favor, 30 vots en contra i 34 abstencions.

Atès que les esmenes a la totalitat han estat aprovades, aquesta iniciativa queda rebutjada.

**Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la
proposició de llei de modificació d'algunes disposicions
normatives processals amb relació al dret de morir dignament**

270-00006/15

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de les esmenes presentades en la tramitació en lectura única de la proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei de modificació d'algunes disposicions normatives processals amb relació al dret a morir dignament.

D'acord amb l'article 138 del Reglament, i un cop aprovada la tramitació en lectura única el passat 15 d'abril, procedirem al debat final de les esmenes presentades pels grups parlamentaris en la tramitació en lectura única de l'esmentada proposició de llei. En acabar el debat, procedirem a fer les votacions.

A continuació, intervindran en primer lloc els grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I posteriorment intervindran la resta de grups parlamentaris per posicionar-se. El temps d'intervenció serà de cinc minuts per a cada grup parlamentari, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus.

En primer lloc, per defensar les esmenes a la totalitat presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la diputada senyora Belén Pajares Ribas.

Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyor president. *Conseller*, señorías... Debatimos una propuesta que, bajo la apariencia de agilizar procedimientos, introduce un cambio de gran calado en nuestro estado de derecho. Su iniciativa, señorías de la izquierda, junto a sus señorías de Junts, pretende modificar la ley de regulación de la eutanasia, y nos dicen que es para acortar plazos en los recursos ante la justicia. Pero el resultado de su reforma es que reducen plazos y reducen garantías, porque no solamente es un tema técnico que afecta a los procedimientos judiciales, como si estuviéramos hablando de un procedimiento cualquiera. Ustedes presentan la modificación de una ley que afecta a derechos fundamentales: el derecho a la vida, a la integridad física y moral.

Estamos hablando de decisiones que no admiten rectificación y que son irreversibles. En lugar de reforzar la tutela judicial efectiva, ustedes recortan garantías en el proceso judicial, eliminan la obligada protección jurídica a los derechos fundamentales.

Es un asunto que afecta a la vida y a la integridad de la persona, y lo que hacen es limitar la posibilidad de revisión por un órgano superior, porque el Tribunal Supremo queda eliminado y la decisión de los tribunales superiores de justicia correspondientes será prácticamente la definitiva.

Realmente es una anomalía que el supuesto más grave y que más afecta a los derechos de una persona, como es el derecho a vivir, sea el que menos garantías jurídicas tenga.

Miren, señorías, también quiero entrar en el fondo de lo que estamos hablando, porque es importante. Esta mañana se ha debatido en este Parlamento un decreto ley por el cual se regulan las prestaciones económicas para las personas con dependencia de grado III, o sea, una dependencia extrema. Este decreto nace de la aprobación de la ley ELA, la ley para la mejora de la calidad de vida de personas enfermas de ELA. Una ley que se aprobó por unanimidad de todos los grupos, tanto en el Congreso como en el Senado.

¿Saben cuándo? Se lo voy a recordar: en octubre del año 2024. Han tardado más de año y medio en traer la regulación de las prestaciones que tanto necesitan los enfermos de ELA para seguir vivos. Desgraciadamente, no ha habido procedimientos abreviados ni reducción de plazos para estos enfermos, para estas personas. Y este solo es un ejemplo, pero podría seguir con dependencias menos extremas o con discapacidades severas o con las valoraciones, que es el primer paso para acceder a estas ayudas.

Miren, lamentablemente lideramos en España todas las listas de espera de lo que ustedes quieran buscar. ¿Y saben lo que debería ser una responsabilidad, tanto de los poderes públicos como de la sociedad en general? Pues debería ser promover políticas que protejan y dignifiquen la vida en todas sus etapas y circunstancias.

Y ustedes, que presumen de progresistas, lo único que hacen es todo lo contrario. En sus discursos, tanto en el trámite de lectura única como seguramente después, cuando se posicionen, han apelado..., no han parado de apelar, mejor dicho, a la libertad individual y a la autonomía de la persona, conceptos que respetamos profundamente. Pero convertirlos en valores absolutos y aislados si no existe la responsabilidad, el deber del cuidado, el acompañamiento por parte de los poderes

públicos, lo que acaba pasando es que se traslada a los más frágiles que son una carga para sus familias y para la sociedad en general.

Muy pocos países han legalizado la eutanasia en Europa: cuatro. Uno de los máximos defensores de la legalización en Holanda, tras formar parte de una comisión de control, admitió que su país estaba en un peligroso plano inclinado, que es lo que decían sus adversarios políticos. ¿Qué gráfico, no, señorías? «Un peligroso plano inclinado.» Pues a esto es a lo que nos estamos acercando en España.

Y, miren, la verdadera respuesta no es facilitar la muerte, sino garantizar la vida digna hasta el final e invertir en cuidados paliativos, cuidados integrales, en atención psicológica, en acompañamiento. Mientras todo esto no funcione, la disyuntiva que se plantea es seguir viviendo con condiciones insuficientes o solicitar la muerte. Llámenlo ustedes, si quieren, «eutanasia», pero en algún caso ha sido un suicidio asistido.

Reflexionen, señorías de la izquierda y señorías de Junts, porque el ejemplo – desgraciado, además– es el de la joven Noelia, joven de 25 años. ¿Realmente creen que si se hubieran cumplido todos los supuestos descritos anteriormente –los cuidados integrales, la atención psiquiátrica, el acompañamiento– esta joven hubiera solicitado el suicidio asistido y que acabaran con su vida? Miren, yo no lo creo, tengo mis dudas.

Tengo mis dudas y por eso estamos convencidos que hay que dirigir los recursos públicos en ayudar a las personas a vivir. Porque la defensa de la vida va más allá de las creencias religiosas. En algunos casos será así; en muchos otros no. Pero es que su alcance es muy amplio, ya que se fundamenta en la dignidad inherente a la persona.

Y, acabo ya, señor presidente, porque la modificación de la ley de eutanasia, que seguramente se aprobará, lo que va a generar es una indefensión en cuanto al principal derecho fundamental, que es el derecho a la vida. No queda debidamente protegido. Y sin el derecho a la vida, señorías, no tiene sentido el resto de derechos.

Gracias, señor presidente.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Pel Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor vicepresidente. Bien, VOX presenta una enmienda a la totalidad a su propuesta de acelerar los tiempos para lo que ustedes llaman «muerte digna». No hay nada de digno en acabar con una vida humana, absolutamente nada. No hay nada de digno en permitir que los ciudadanos a los que deben cuidar y proteger quieran morir porque no se les tiende una mano o porque no se les da una alternativa. No hay nada de digno en una sociedad que facilita la muerte.

Lo verdaderamente digno es acompañar, es cuidar y es proteger a sus miembros, especialmente a los más vulnerables. La verdadera dignidad no está en adelantar la muerte, sino garantizar que nadie tenga que enfrentarse a ella en soledad, en abandono o con un sufrimiento evitable. Lo digno es luchar hasta el final y cuando ya no hay salida, entonces sí, entonces son los propios profesionales los que no permiten que haya cabida para el sufrimiento y limitan los actos terapéuticos para ofrecer tratamientos de confort.

Los profesionales no dejan a las personas acabar con sufrimiento su vida, y esto no se regula por ley; esto lo rige el sentido común, la humanidad y los conocimientos médicos.

En VOX defendemos algo revolucionario en estos tiempos: que la vida humana tiene dignidad por sí misma y la tiene desde su inicio hasta su fin natural. No depende de su utilidad ni de su salud ni de la opinión de una mayoría parlamentaria. La dignidad del ser humano ni se vota ni se negocia.

Ustedes, con la ley de eutanasia, ya abrieron la puerta a normalizar la eliminación de quienes sufren en lugar de redoblar los esfuerzos para aliviar ese sufrimiento mediante los cuidados paliativos de calidad, apoyo psicológico y atención integral.

Y esa atrocidad la venden como un acto de libertad individual, uno de sus pasos del progresismo. ¿Pero qué libertad es esa que se ejerce bajo la presión del dolor, de la soledad o del abandono? ¿Qué libertad real tiene una persona que siente que es

una carga para su propia familia? Y ahora pretenden disminuir el tiempo de ejecución de los suicidios asistidos al mismo tiempo que aumentan los tiempos para dar ayudas a las personas dependientes y al mismo tiempo que aumentan las listas de espera sanitarias para cualquier visita médica que podría aliviar dolor o sufrimiento. Les están recortando los medios que necesitan para vivir, tanto los sociales como los sanitarios. Y a eso le llaman ustedes «libertad y progresismo». Bajo una apariencia de compasión, esconden una renuncia a cuidar, y eso es abandono institucional disfrazado de derecho.

Miren, Cataluña debería liderar las políticas de cuidados paliativos. Deberíamos garantizar que ninguna persona tenga que elegir entre sufrir o morir porque el sistema no le ofrece alternativas. Deberíamos invertir en recursos, en formación y en apoyo a las familias, y eso sí sería una política verdaderamente humana y justa.

Deberíamos garantizar la objeción de conciencia y, miren, hasta que se derogue esta ley lo que deberíamos hacer es una lista de no objetores, porque cuando vamos a un hospital lo que nos interesa saber es cuáles de los que nos atienden son capaces de acabar con nuestra vida (*alguns aplaudiments*). En vez de esto, Cataluña lidera en España el número de suicidios asistidos y las nuevas solicitudes, doblando el número de la segunda comunidad en la lista. Logro del que ustedes presumen. Es difícil encontrar un ejemplo más claro de cómo se puede pervertir el sentido común: convertir el aumento de personas que quieren morir en una medalla política.

Verán, estos números son personas, y por esto no son motivo de orgullo, sino que son el reflejo de una sociedad donde demasiada gente pierde la esperanza y encuentra más facilidades para morir que para vivir con dignidad. Y los responsables de todo esto son ustedes y sus políticas. Esta ley y cualquiera de las modificaciones que ustedes propongan es profundamente injusta, moralmente inaceptable y socialmente peligrosa. No es una conquista de derechos, es una derrota colectiva, es el síntoma de que han renunciado a defender la vida cuando más falta hace. Y es la prueba de que han convertido la muerte en su política pública.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

A continuació, per posicionar-se, té la paraula en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de Junts, el diputat Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé; gràcies, vicepresidenta. Diputades i diputats, avui presentem una proposta de proposició de llei per agilitzar l'eutanàsia, i que evidentment ens permetrà, s'ha vist, doncs, poder entrar en el fons de la qüestió, donar el nostre posicionament. Jo avui hi poso la veu, però en realitat, doncs, vull agrair als diputats Fàbrega, per la vessant mèdica, i Urroz, per la vessant jurídica, el treball que han fet en aquesta qüestió.

La llei de l'eutanàsia del 2021 preveu, òbviament, i així ha de ser, que es pugui recórrer judicialment la resolució que doni la comissió de l'eutanàsia. Però la realitat, i l'experiència així ho indica, és que això acaba representant un termini molt llarg, molt feixuc i, per tant, acaba anant en contra de l'esperit de la llei perquè el que fa és donar un patiment afegit, en aquest cas als afectats i a les seves famílies.

Per tant, aquesta proposició de llei el que pretén són dues coses molt simples. La primera és que el procediment –que ja era abreujat, no era ordinari– sigui un procediment abreujat especial i que en teoria hagi de durar un màxim de vint-i-quatre dies. L'altra qüestió és que hi hagi una instància judicial única, en aquest cas el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i que, a més a més, no hi hagi opció de recurs, excepte, òbviament, el recurs d'empara del Tribunal Constitucional.

Jo, aquests dies, mentre preparava una mica aquesta qüestió, en la qual soc, i ho reconec, profà, he intentat empatitzar amb els qui esteu en contra de l'eutanàsia, com heu expressat fa pocs minuts en aquest faristol, o, per exemple, també la gent d'Units per Avançar, per dir «escolta'm, potser no tinc la veritat absoluta».

Reflexionant-ho, mirant-ho bé, entrant en el fons de la qüestió, ho sento molt, però no; puc respectar la vostra opinió, però no. I no, perquè l'eutanàsia és una llei, la que tenim en aquest moment vigent, molt garantista. I «molt garantista» vol dir que, per començar, hi ha d'haver dues sol·licituds, la inicial i al cap de quinze dies una nova sol·licitud per estar segur que la persona així ho vol.

En segon temps, el que hi ha són dues avaluacions mèdiques per estar segurs que estem en el que es diu un «context eutanàsic», que vol dir que estiguem davant d'una malaltia greu i incurable o bé davant d'una condició incapacitant i que això vagi associat a un patiment molt alt de l'afectat. I, a més a més, que aquest afectat tingui plena capacitat per decidir o bé que així ho hagi expressat en el document de voluntats anticipades.

A partir d'aquí, en una tercera instància, hi ha d'haver l'acceptació del pacient. Després hi ha un control extern, que el fa la Comissió d'Avaluació i Garantia de la prestació de l'ajut a morir dignament de Catalunya, i després hi ha aquesta via judicial encara que parlàvem, que l'únic que demana aquesta proposició de llei és que sigui àgil, no augmenta els drets de la llei de l'eutanàsia, sinó simplement que aquesta via judicial, que hi ha de ser, però que sigui àgil. Perquè, si no, què ens trobem? Que va contra la persona i va contra els seus drets; una persona que al cap i a la fi, d'una manera reflexionada, d'una manera conscient, ha pres aquesta decisió tan personal i tan íntima, no?

I alguns dels grups que no hi esteu d'acord, sovint apelen als valors cristians. Doncs mireu, jo crec que no hi ha res més essencialment cristià que respectar els drets i les llibertats fonamentals com és aquesta de les persones, no? Perquè no és el mateix viure que estar viu –i això és molt important–; no és el mateix viure que estar viu.

I a més a més, parlàveu de suïcidis. El que hauríem d'evitar –i ho podem evitar amb una llei de l'eutanàsia ben regulada, com és el que pretenem– és el drama dels suïcidis a les residències de gent gran. I si no, parlem amb els professionals que s'hi dediquen: els suïcidis hi són i hi són d'una manera molt elevada. I això sí que és un drama, perquè impedeix que les famílies es puguin acomiadar adequadament dels seus éssers estimats.

I el diputat Fàbrega fa quinze dies, al Ple, quan vam votar la lectura única, deia una frase que a mi em va colpir –i crec que avui, doncs, també hi torna a ser ben vigent– que és que aquí el que estem decidint no és sobre la mort, sinó que és sobre com respectem la vida fins al final.

I acabo, vicepresidenta, amb un apunt final, i és que avui, evidentment, i afortunadament, s'aprovarà aquesta proposició de llei. Però si fóssim un estat independent, demà, doncs, ja estaria publicada i entraria en vigor i, en canvi, ara el que ens trobarem és que ha de tenir un periple al Congrés dels Diputats i, per tant, seguirem allargant aquest patiment que comentàvem de les famílies i dels afectats.

Per tant, és per qüestions també com aquesta, pel dret a morir dignament, que nosaltres defensem, Junts per Catalunya, un estat independent.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i té la paraula el diputat Juli Fernández Olivares.

Juli Fernández Olivares

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, representants de DMD, benvinguts i benvingudes. Avui el que acabarà passant després d'aquesta aprovació és que des de Catalunya explicarem com volem que el final de la vida de gent que està en situacions molt complicades, doncs, pugui acabar quan han decidit que així ha de ser. El debat que tenim ara és la continuació del debat que hem tingut aquest matí o al revés. Aquest matí hem tingut un debat al voltant de la vida digna de persones que estan en situacions molt difícils i de les seves famílies, però pot arribar un moment en què les persones decideixin que ja està, que la seva vida no pot continuar d'aquella manera i que després de passar per una sèrie, diguem-n'hi, de controls professionals i externs, doncs, arriben a poder exercir el dret a morir dignament.

Això és una cosa que crec que forma part de la vida, com mors, i que, afortunadament, des de fa pocs anys està regulat, perquè abans també passava i passava d'una manera poc digna, poc decent i molt dolorosa i molt dura per a les famílies. I si voleu, fem veure que no passava i que no existia, però passava.

Per tant, ara tens el dret a fer-ho, a fer-ho bé, però no del tot bé, perquè com hem pogut veure quan s'ha estat aplicant aquesta llei, doncs, hi han situacions en les que s'ha dilatat i que s'ha dilatat... I aquesta no era la voluntat de la persona que havia decidit que la seva vida ja no la volia seguir vivint d'aquella manera.

I, per tant, la proposta de llei el que fa és modificar aquesta llei, aquests mecanismes administratius i judicials per tal d'acotar en el temps aquests temps de dilació i que sigui ràpid. I no és res més que això.

I si tots i totes convenim que cal tenir tots els mecanismes per poder garantir a la gent que visqui dignament –i jo crec que aquest matí hem fet un pas que fa que el nostre país sigui més decent, garantint a gent que està en situacions molt dures que pugui escollir viure i que la seva família pugui viure també al màxim amb aquestes persones–, també és la nostra obligació, el nostre deure, si més no des del nostre punt de vista, poder garantir a la gent que ha decidit que la seva vida ja no la vol seguir vivint d'aquella manera que ho pugui acabar de la millor manera possible, de la manera més ràpida i amb el seu entorn, compartint aquella decisió i vivint-ho de la millor manera.

Per tant, nosaltres votarem en contra de les esmenes a la totalitat i continuarem treballant a Madrid, al Congrés dels Diputats amb els nostres diputats i diputades i nosaltres defensant aquesta proposició de llei a la Mesa del Congrés. És el que a nosaltres ens agradaria que passés al nostre país. Per això ho presentem i el que farem és que acabi passant, encara que sigui treballant a un congrés d'un altre estat, on encara hi som.

Moltes gràcies a tots i totes, diputats i diputades.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, vicepresidenta. Diputades i diputats, hi ha una forma de violència institucional que sovint passa desapercebuda, que és la crueltat burocràtica. Avui som aquí perquè el dret a morir dignament, una conquesta de la llibertat i de l'autonomia personal, està sent segrestat als despatxos judicials per motius estrictament ideològics.

Davant de les esmenes a la totalitat, no ens enganyem, vostès no ens venen a parlar de drets; venen a imposar el seu dogma a tota la societat. I vull començar per trencar

el mite de la manca de garanties: s'omplen la boca parlant de garanties per emmascarar el que veritablement busquen, que no és una altra cosa que el bloqueig de l'exercici del dret. L'eutanàsia és la prestació sanitària amb més controls de tot el nostre sistema. La persona ha passat pel metge responsable, ha passat pel consultor i ha passat per una comissió independent. I el que volen no és seguretat jurídica; és una cursa d'obstacles infinita per qüestionar de manera indefinida als jutjats l'exercici del dret a morir dignament. Perquè vostès confonen el dret a la tutela judicial efectiva amb el dret a la dilació indeguda, que no és exactament el mateix.

Aquesta és una reforma, doncs, per garantir el dret a la justícia del titular del dret, perquè la justícia ho és més quan es fa amb celeritat. I aturar judicialment una eutanàsia amb aval mèdic no és un acte neutral; és, a la pràctica, crueltat judicial i una tortura de la dilació.

Per això proposem portar al Congrés aquesta modificació legislativa que pivota fonamentalment entorn a tres elements: instància única el Tribunal Superior de Justícia, perquè la dignitat no pot esperar en una llista de reproducció infinita de recursos. Terminis exprés, perquè una justícia que arriba quan la persona ja es troba en agonia no és justícia. I mesures cautelars sota control per evitar precisament que entitats externes, com les que acostumen a fer-ho, s'apropriïn d'una vida que no és la seva.

Vostès pateixen la paradoxa del fanatisme: t'obliguen a néixer i t'impedeixen morir amb dignitat, però es desentenien de tot el que passa entremig. Els importa la vida com a concepte abstracte, però els és absolutament igual com malvisquin les persones reals. Vostès parlen de protegir la vida, però el que volen de debò és segrestar la voluntat.

Davant del seu intent de control, cal recordar les paraules d'un dels pares del liberalisme polític, al que aquest matí..., jo ho dubto, eh?, però aquest matí vostès mateixos deien pertànyer, en John Stuart Mill, que deia: «Sobre ell mateix, sobre el seu cos i la seva ment, l'individu és sobirà.» Mill tindria molt clar el que votaria, sense cap mena de dubte.

Aquesta sobirania és la que volen destruir amb els seus recursos abusius. No acceptarem que el cos d'una persona malalta esdevingui un camp de batalla per

imposar la seva agenda ideològica. Perquè el projecte no va de cuidar les persones; va de controlar els cossos. I, mirin, per això, precisament, volem protegir el dret a marxar en pau, sense jutges que arribin tard, sense tercers que s'apropiïn d'una vida que no els pertany. Catalunya no acceptarà més agonies forçades. Si una persona, lliurement i racionalment, ha sospesat i decidit el sentit de la seva vida, si ha demanat l'eutanàsia, s'hi pot estar a favor o s'hi pot estar en contra, naturalment, però mereix tot el respecte a la seva autonomia i a la seva llibertat ètica.

Per això honorem la Noelia i totes aquelles persones que han demanat marxar en pau. Blindem que la llibertat de triar el propi final sigui d'una vegada per totes efectiva i real.

La paradoxa del feixisme, en canvi, és cruel: t'obliguen a néixer, t'impedeixen morir amb dignitat i es desentenen absolutament de..., res més. Vostès volen desposseir la persona de l'últim espai de llibertat que li queda: el seu propi cos. I reclamar la dignitat i l'autonomia fins al final és, avui més que mai, el nostre millor acte de resistència. I entenc que siguin més de solució final que de mort digna, però no es pot dir que defenses la vida si ignores tot allò que permet viure-la amb dignitat.

Resulta evident, amb la mortalitat que deixen al seu pas allà on governen, que la protecció de la vida no és, ni de bon tros, la seva prioritat –ni tan sols la seva prioritat secundària–, siguin les afectades de càncer de mama com a Andalusia, sigui una dels milers de víctimes usuàries de centres residencials a la Comunitat de Madrid –víctimes de la inhumanitat del seu liberalisme a ultrança–, siguin víctimes de la inversió en tauromàquia a la Comunitat Valenciana en detriment dels sistemes públics d'emergència; que si hi ha alguna cosa que perjudica greument la salut humana, vegetal, animal i especialment la democràtica són vostès. Perquè, com deia el gran Antonio Machado, «hay mala gente que camina y va apestando la tierra».

Per la llibertat, per la sobirania individual i per la vida, que no és vida si no és digna, votarem en contra de les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, i té la paraula la diputada Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bona tarda. Avui tornem a debatre sobre una qüestió que ja vam abordar en la presa en consideració d'aquesta proposició de llei i que té a veure amb una idea molt profunda, que és el dret a decidir sobre el propi cos i sobre la pròpia vida. I ho fem en un moment en què el debat ja no és sobre si aquest dret existeix –existeix, està reconegut, té garanties–; el que està en qüestió avui és si aquest dret es pot exercir de manera real o si, en canvi, queda bloquejat per mecanismes que acaben buidant-lo de contingut.

Per això, abans d'entrar en les esmenes a la totalitat, faré un recordatori molt breu: aquesta proposició de llei, per molt que ara vulguin aquí criticar-la i facin aquests discursos..., aquesta proposició no crea un nou dret, no modifica la llei d'eutanàsia, el que fa és corregir un problema concret que hem detectat en la seva aplicació, els retards judicials que poden allargar durant mesos o més d'un any l'exercici d'aquest dret. I quan això passa, el que hi ha no és un debat jurídic; el que hi ha és patiment –patiment físic, patiment emocional– i una situació que es degrada amb el temps. Per això, el que diem és que aquí el temps no és neutre. El temps és un element polític i allargar aquest procés és allargar el sofriment. En aquest context, això és el que aquesta llei vol evitar.

Les esmenes a la totalitat que hem sentit avui parteixen d'un desacord de fons amb aquest plantejament. Des del Partit Popular se'ns diu que cal protegir la vida per sobre de tot. I des de VOX encara més clarament se'ns diu que aquest dret no hauria ni d'existir. Però aquí hi ha una qüestió que és central: què vol dir «protegir la vida»? Per nosaltres, protegir la vida no pot voler dir obligar a viure en unes condicions que la pròpia persona considera indignes. La dignitat, ja ho hem dit, no es pot reduir a la mera supervivència. I això no és una idea nova; forma part d'una tradició de pensament que entén que la llibertat també inclou el final de la vida.

També han plantejat VOX i PP que la solució són les cures pal·liatives i nosaltres..., És evident; és evident que les cures pal·liatives hi han de ser –sempre–, i això no és incompatible amb el dret a decidir; és un fals dilema. Hi ha situacions en què el

patiment no desapareix; hi ha casos en què aquest dret ha de ser de la persona. També s'ha de parlar dels riscos per a les persones vulnerables, però la llei ja garanteix de manera molt estricta aquests riscos, no? Informes mèdics, supervisió, comissions de garantia... El problema avui, el problema que es planteja no és de manca de garanties; el problema és que, tot i aquestes garanties, el dret pot quedar bloquejat.

Finalment, també se'ns diu que reduir terminis judicials posa en risc aquestes garanties. Jo crec que aquí cal ser rigorosos: les garanties no estan en els recursos judicials, estan en tot el procediment previ; i el que fa aquesta llei és evitar que aquest control judicial es converteixi en un mecanisme de bloqueig, perquè «protegir» no pot voler dir mai «substituir la voluntat» de la persona i perquè el dret a decidir sobre el propi cos no pot quedar sotmès a la voluntat de tercers ni a dilacions que a la pràctica acaben negant-lo.

Per això, clarament, nosaltres rebutgem aquestes esmenes a la totalitat que avui es presenten, perquè parteixen d'un plantejament que no compartim, un plantejament que situa l'Estat, que situa els tribunals o altres actors per sobre de la decisió de la persona. I nosaltres ho tenim clar: qui decideix és la persona, amb garanties, amb suport, amb responsabilitat, però decideix la persona. I el que ens toca avui no és discutir aquest dret, que ja està legislat; el que ens toca és garantir que sigui real i això és el que fa aquesta proposició de llei i per això continuarem defensant-la.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Mixt, té la paraula la diputada Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Sembla mentida que a aquestes alçades els partits esmenants no hagin assumit encara el que es pretén amb aquesta tramitació per lectura única d'aquesta proposició de llei. No va en contra de ningú; no va en contra de cap col·lectiu. És un dret fonamental per decidir com i quan volen posar fi al seu patiment.

Des de la nostra òptica política, el bloqueig que han intentat imposar el Partit Popular i VOX amb les seves esmenes no són discrepàncies polítiques. Mentre vostès parlen de procediments, hi ha gent que agonitza. Mentre vostès juguen a allargar terminis, hi ha persones que viuen atrapades en un dolor insuportable. Mentre vostès juguen a... –perdó. Volen que ni tan sols es tramiti aquesta proposta que precisament vol donar garanties i celeritat a aquests processos? Recordin, la Llei orgànica 3/2021 va establir que el procediment garantista per a la prestació d'ajuda a morir, amb intervenció de professionals i sanitaris i el control de les comissions de garantia i avaluació. El Tribunal Constitucional va confirmar que aquestes resolucions d'aquestes comissions, tant les favorables com les desfavorables, poden ser recorregudes per la via contenciosa administrativa.

El problema que identifica el text en la pràctica és que alguns d'aquests recursos s'han dilatat, cosa que genera patiment afegit a les persones que ja es troben en situació de sofriment greu, crònic i impossibilitant o de malaltia greu incurable. Per evitar-ho, proposen modificar la Llei del 98 per introduir disposicions que configuren un procediment judicial en la forma més abreujada possible i que no es dilati més enllà de l'estrictament imprescindible per mantenir les garanties. L'objectiu d'aquesta proposició –i que subscrivim– és que el control judicial no es converteixi *de facto* en una prolongació involuntària de la vida contra la voluntat expressa de la persona.

No poden amagar-se darrere d'excuses burocràtiques ni poden escudar-se en discursos moralistes mentre condemnen persones a patir. El dret a morir dignament és un dret de llibertat. No obliga ni imposa res a ningú, simplement permet que qui ho necessita, qui ho demana de manera conscient, lliure i informada, pugui posar fi al seu patiment amb garanties; garanties que, per evitar arbitrietats, establir protocols, protegir tant el pacient com els professionals sanitaris..., i, sobretot, celeritat.

Quina mena de societat som, si davant d'això, la resposta és «esperis»? Quina mena de política és aquella que diu «ja ho veurem», «ja ho discutirem» o «ja ho ajornarem»? El que proposen el Partit Popular i VOX amb les seves esmenes de retorn és paralitzar-ho tot més temps del que sigui estrictament necessari. Són les vides de les persones i de les famílies que ho pateixen. I no me'n puc estar de dir-

los-hi que apostar per la tramitació d'aquesta proposició de llei no és defensar la vida, sinó que és imposar el patiment. No es tracta d'obligar a ningú a morir; es tracta de no obligar a ningú a viure en condicions que ell mateix considera indignes. Aquesta és la diferència.

El dret a morir dignament –i ja ho vam dir en la nostra intervenció al passat Ple– és un dret fonamental de la persona. És la culminació lògica de la llibertat individual. I si podem decidir com vivim, com estimem, com treballem i com eduquem els nostres fills, per què no podem decidir com i quan posem fi al nostre patiment? El que vostès defensen és que la política pugui decidir que una persona ha de continuar patint, i això ni és ètic ni és humà, i des del punt de vista d'Aliança Catalana no és acceptable en una societat que es vulgui dir «lliure».

No podem convertir-nos en còmplices del dolor per #inacció. Defensem la dignitat de la persona; defensem la llibertat individual, que inclogui el dret a decidir sobre el propi final. I ho dic amb tota la bel·ligerància del món: impedir la tramitació d'aquesta iniciativa és una irresponsabilitat. És donar l'esquena a la societat; és ignorar la realitat, ens agradi o no, i és voler imposar una visió única, rígida i insensible. Una persona que ha pres la decisió més dura de la seva vida ha de passar per un laberint burocràtic gairebé kafkià durant mesos? Aquesta proposició de llei no promou la mort, promou la dignitat. Dona garanties jurídiques perquè ningú no la pugui manipular; dona celeritat perquè no es converteixi en un calvari administratiu; dona veu a la persona –ni al funcionari ni al jutge de torn.

Vostès no defensen la vida, defensen el poder de controlar les decisions dels altres, defensen el monopoli moral. Aliança Catalana no acceptem que es bloquegi el debat i no acceptarem que es condemni a esperar ni acceptarem que es negui el dret que cada vegada més societats reconeixen com a essencial.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Tot seguit és el torn del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar i té la paraula la diputada Sara Jaurrieta Guarner.

Sara Jaurrieta Guarner

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats, en primer lloc, dir que faré la intervenció en nom del PSC i que Units per Avançar en aquesta matèria emetrà un vot diferenciat. I començo per donar la benvinguda a totes les persones de l'associació Dret a Morir Dignament, que avui ens acompanyen aquí en la sessió del Parlament, i també donar-los les gràcies per la seva feina, que tan incansablement fan treballant per la dignitat de les persones.

Bé, avui tanquem el procediment parlamentari d'aquesta proposta de modificació normativa, que serà traslladada, com s'ha dit aquí, al Congrés dels Diputats. I portem aquest debat aquí, al Parlament de Catalunya, encara que l'àmbit competencial, com he dit, és al Congrés dels Diputats, perquè cinc partits de vuit grups parlamentaris d'aquesta cambra hem decidit contribuir a millorar aquesta norma –que, per cert, fa cinc anys que va ser aprovada. I no només ens hem posat d'acord en què tocava parlar d'això, sinó que a més a més ens hem posat d'acord de com hem de fer-ho, no?

I hem presentat tots la mateixa modificació, dues modificacions: a la Llei orgànica 3/2021, del 24 de març, de la regulació de l'eutanàsia, i a la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. I no és molt habitual que passi això, que hi hagi aquest ampli consens en modificacions legislatives. Com el debat correspondrà fer-lo a una altra cambra –ja ho vam explicar en l'anterior sessió–, ho fem en lectura única, sense demanar les compareixences dels experts i expertes perquè no volíem deixar escapar, en qualsevol cas, l'oportunitat i el posicionament de Catalunya davant d'ajudar les persones que es poden arribar a trobar en una situació com la que va viure Noelia Castillo, que va haver d'esperar més de sis-cents dies –sis-cents dies– perquè un tercer va recórrer la resolució favorable a una petició d'ajuda a ser assistida.

Cada vegada que se senten arguments que diuen que les persones no tenen la capacitat cognitiva de decidir, com ha fet avui el Partit Popular o VOX, després de que la Comissió de Garantia i Avaluació encarregada precisament per aquest criteri hi ha volgut dir que sí, s'està menyspreant la voluntat individual de les persones regulada precisament en aquesta llei. I ja no parlem dels arguments que s'han utilitzat aquí per part del PP i VOX sobre el dret a la vida selectiu. Perquè, clar, és

una incoherència en els seus discursos parlar d'un dret a la vida quan sembla ser que hi ha vides de primeres i de segones. Quan es tracta de bombardejar unes escoles que afecta nenes i que, per tant, a l'Iran han pogut morir civils, aquí són incapaços de posar-se en contra de la guerra d'Iran. *(Aplaudiments.)*

A més, el mes passat la periodista Mária Martínez Bascuñán explicava molt bé el cas de la Noelia Castillo en un article, que es deia «La voz de Noelia». I es preguntava: per què, quan algú parla des del dolor, el seu judici s'interpreta com una incapacitat, i més si és en el cas de les dones? Aquest dolor que precisament la llei el contempla com un requisit per acollir-se, en l'article 5 de la llei de l'eutanàsia, abans s'ha dit, malaltia greu i incurable o un patiment greu crònic i impossibilitant. I per què és precisament aquest dolor el que s'utilitza contra aquesta veu que demana ajuda?

L'empatia és un exercici que des de la política intentem tenir molt present tots els que ens hi dediquem per posar-nos en la pell de les persones a les quals volem representar, però certament és impossible posar-se al cent per cent en el lloc de l'altra persona, no? I per això la llei deixa aquest marge de decisió únicament a les persones que viuen aquesta experiència, perquè és a elles a qui els hi correspon prendre en exclusiva aquesta decisió.

I això és el que avui estem proposant: que la persona que autònomament i capaçment va decidir –ha decidit– iniciar un camí en base a la seva pròpia experiència personal i situació vital..., no s'allargui més del necessari aquest patiment, i menys en nom de ningú, recordant que la darrera paraula li pertany únicament a la persona que en llibertat ha expressat el seu desig.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Acabades les intervencions, procedirem ara a les votacions.

El president

Senyores i senyors diputats, procedim a votar la proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei de modificació d'algunes disposicions normatives processals amb relació al dret de morir dignament. En primer lloc, votem

les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i el Grup Parlamentari de VOX en Cataluña.

Comença la votació.

Les esmenes a la totalitat han estat rebutjades per 105 vots en contra, 24 vots a favor i cap abstenció.

Seguidament, d'acord amb l'article 138.3 del Reglament, procedim a la votació final sobre el conjunt de la iniciativa, que inclou les correccions lingüistiques i de tècnica normativa.

Comença la votació.

La proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de Llei de modificació d'algunes disposicions normatives processals amb relació al dret de morir dignament ha estat aprovada per 105 vots a favor, 25 vots en contra i cap abstenció.

Proposició de Llei de protecció i promoció de la salut mental infantil i juvenil a Catalunya

202-00070/15

El setè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat de la proposició de Llei (*remor de veus*) de protecció i promoció de la salut mental infantil i juvenil a Catalunya. En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindrà el Grup Parlamentari de Junts com a grup proponent per un temps màxim de set minuts (*forta remor de veus*), tal com es va acordar a la Junta de Portaveus. Té la paraula, doncs, en nom del Grup Parlamentari –silenci, si us plau–..., en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Rosa Jové i Montañola.

Rosa Jové i Montañola

President, diputats, diputades... El Grup de Junts ve avui a presentar una proposició de Llei que respon a una necessitat urgent com és la protecció i la promoció de la salut mental dels infants i joves de Catalunya, i per aquesta diputada, com a professional de la salut mental que he estat els darrers trenta-cinc anys,  s un orgull poder presentar aquesta Llei i en aquesta cambra.

Durant massa temps la salut mental ha estat relegada a un segon pla, és com la ventafocs de la salut. Encara avui molts infants i adolescents pateixen en silenci trastorns d'ansietat, de depressió, de conducta alimentària o situacions de malestar emocional que no són detectades ni ateses a temps. I això no és bo perquè, com deia Freud, les emocions no expressades no moren mai, són enterrades vives a dintre i surten més tard i de la pitjor manera. Estem en un moment on la salut mental està al centre del debat, inclús al Parlament hem creat una comissió d'estudi de la salut mental, perquè hi ha hagut un increment de patologies entre els joves i els nens alarmant, i no és d'estranyar perquè, per exemple, durant el confinament més dur, quan els adults sols podíem sortir al súper o a la farmàcia –se'n recorden?– els nens ni això, van estar reclosos a les seves llars més enllà del que podien suportar molts d'ells i més enllà del que nosaltres, els adults, haguéssim suportat.

Actualment tenim un 30,6 per cent dels joves que han tingut pensaments suïcides, un vint-i-sis per cent que s'han intentat suïcidar –cinquanta-tres joves ho han aconseguit–, però més enllà de les xifres mortals, hi ha realitats concretes, professionals i serveis saturats, aules amb alumnes fora de control, famílies que no saben com actuar a casa.

Permetin-me posar rostre a aquesta realitat. La Laia té catorze anys, alumna aplicada amb bones amistats, va començar a tancar-se en si mateixa. L'ansietat la paralizzava, va deixar de menjar amb normalitat i va començar a faltar a classe. La seva família va demanar ajuda, però la primera visita especialitzada va arribar quatre mesos més tard; quatre mesos per a un adolescent en crisi és una eternitat! I van ser solament quatre mesos, i no més, perquè la Laia va fer un intent de suïcidi –que afortunadament no va prosperar– i va ser entrada d'urgència.

El seu cas no és una excepció, és el reflex d'un sistema que arriba tard. I hi ha més casos que tots coneixem. Adolescents amb trastorns de conducta alimentària que han de desplaçar-se més de cent quilòmetres per rebre tractament especialitzat per manca de recursos al seu territori –sí, això passa a Lleida, eh? El noi, a damunt, falta molt a classe, cent quilòmetres, i és clar, ha de repetir curs. Una nena de tretze anys comença a patir assetjament a través de les xarxes socials, no rep suport

especialitzat fins que la situació ja ha derivat en depressió i intents autolítics. I és que la salut mental, quan arriba tard, no és salut.

Perquè tot això es pugui arreglar presentem aquesta proposició de llei on es demana de situar la salut mental infantil i juvenil com una prioritat de país. No es tracta només de tractar el problema quan apareix, sinó de prevenir-lo, detectar-lo precoçment i garantir una atenció integral, accessible i amb equitat territorial, perquè no pot ser que l'accés als serveis depengui d'un codi postal. Però el més important és que posem el menor en el centre com a subjecte actiu i no merament passiu. Un nen que ha de poder rebre una informació clara i comprensible i per tant, ha d'haver professionals preparats per fer-ho. Un nen que té dret a accedir a unitats diferenciades per a persones adultes. Mirin, en molts llocs un nen de sis anys, sis anysets, amb un trastorn sever de la conducta alimentària que hagi de ser ingressat, no pot estar acompanyat sempre que vulgui dels seus progenitors, perquè és que a més és quan més ho necessita, i menys si els progenitors estan a cent quilòmetres, o hagi de compartir habitació amb adults, o si voleu, amb adolescents de setze anys, que per a un nen de sis *es lo mismo, vale?*

També no es garanteix el seu dret al joc o a l'escolarització, s'han de coordinar amb les escoles durant el període d'internament, o que l'espai no estigui preparat a la seva altura. De vegades no poden ni pujar ni baixar del llitets sols o asseure's al vàter. I per això i molt més, és necessària una llei separada d'una llei de salut mental feta per als adults. Hi ha massa diferències com perquè la salut mental infantojuvenil sigui un capítol d'una llei més genèrica, de la mateixa manera que la llei d'educació per a primària és diferent de la d'universitats.

Molts països ja es comencen a plantejar la necessitat d'una llei de salut mental infantil i juvenil pròpia, així que des d'aquest Parlament, diputats i diputades, podem fer història i ser pioners. No hi ha cap país que tingui encara una llei com la que avui presentem. La primera llei de salut mental infantil i juvenil pot sortir d'aquest hemicicle.

Diputats, avui portem aquí el somni de molts catalans. A partir d'ara, quan hi estarem treballant i esmenant, serà voluntat seva, sobretot, de fer que aquesta proposició de llei sigui forta, de dotar-la de diners, de recursos, de creure-hi; o de no fer-ho. Per

això els vull recordar que cada nen i jove que troba ajuda a temps és un projecte de futur que no es trenca.

No seria just acabar sense donar les gràcies a tota la gent que ha fet possible que avui estiguem presentant aquesta proposició de llei. A la diputada Negre, que em va donar la idea i va plantar la llavor; a l'inestimable Jordi Fàbrega, que ha regat la idea i l'ha fet créixer –sense els teus coneixements, avui no estaríem aquí–; a la presidenta del grup, Mònica Sales, i a l'anteriorment president, l'Albert Batet, per creure en aquesta idea; als portaveus Salvador Vergés, Jeannine Abella, i naturalment, al Jordi Font i al magnífic equip d'assessors. I sí, a tots els meus companys. Ja és ben cert que de vegades som nans a espatlles de gegants, i jo avui em sento així. *(Alguns aplaudiments.)*

Moltes gràcies.

Ah! Recordeu la Laia que us he parlat al començament? Va escriure això als professionals que l'havien portat, i va dir: «Em volia morir. Creia que cap corda tindria la força per treure'm del lloc on estava tan enfonsada, però m'heu fet trobar dins meu una llarga escala de ferro.» Diputats i diputades, està a les nostres mans dotar a tots els nens i joves de la important escala de ferro que necessiten quan la necessitin i on la necessiten.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Tot seguit, atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, intervindran la resta de grups parlamentaris per tal que puguin expressar llur posició. Ho faran per un temps màxim de cinc minuts, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus, i en primer terme, per fer-ho, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, president. Bona tarda, consellera, diputats i diputades... Com molt bé ha dit la diputada Jové, avui al Parlament parlem de salut mental infantil i juvenil. Parlem sobretot si aquest país arriba a temps o arriba tard. Nombroses són les persones

expertes que ens diuen que la salut mental és ara més que mai un problema de salut pública. I recordem que més que persones afectades pels trastorns mentals, com molt bé ha comentat la diputada Jové, també cal incorporar la gran demanda i la necessitat per poder donar resposta al malestar emocional.

D'altra banda, voldria deixar clara una qüestió, i és que aquesta llei no ens sembla malament, però tampoc ens sembla prou. No n'hi ha prou només amb una llei si després no s'aplica, i diputada Jové, vostè sap que compartim diagnòstic, compartim preocupació i compartim la necessitat d'actuar, però també creiem que cal fer-ho bé, i això vol dir, primer de tot, tenir una mirada més àmplia. Esquerra Republicana defensa una llei de salut mental per a totes les edats, no fragmentada, perquè la salut mental no comença als zero i s'acaba als divuit, és contínua al llarg de tota la vida, i per aquest motiu, a iniciativa d'Esquerra Republicana, en aquest hemicicle vam aprovar amb un ampli suport –el seu grup també n'hi va donar suport– l'encàrrec al Govern, la redacció d'un projecte de llei de salut mental i addiccions catalanes, perquè també ho recomanava i ho recomana l'OMS.

En aquest sentit, també creiem que cal que aquest debat no vagi desconnectat del que ja s'està treballant al Parlament. Cal també esperar a les conclusions de la Comissió d'Estudi de Salut Mental i Addiccions, perquè allà és on estem i escoltem el sector, els professionals, les entitats, les famílies i els especialistes. I fer una llei sense incorporar aquesta feina seria per nosaltres, almenys així ho veiem, una gran pèrdua i una oportunitat evidentment perduda. No podem, evidentment, legislar d'esquenes al sector.

Dit això, i entrant una mica en el contingut de la proposta, s'està posant molt el focus en la llista d'espera del CSMIJ i sí, és un problema, però el problema real per nosaltres és un altre, és si no reforcem la prevenció i la promoció sempre arribarem tard. La clau és actuar abans –a la família, a l'escola, al lleure, a la comunitat–; si no fem això, continuarem tenint llistes d'espera i, evidentment, serà difícil de revertir. També es parla de crear una xarxa de salut mental infantil i juvenil. No cal crear una xarxa nova, cal fer funcionar millor la que ja tenim. Catalunya és referent en aquest model i crec que està bé que ens ho diem i ens ho diem aquí, el que fa falta és reforçar-la, millorar la seva coordinació, dotar-la de millors recursos econòmics i, sí,

de més professionals també. I el mateix passa amb l'estructura, no necessitem més comissions, necessitem fer efectiu el que ja està acordat i ja tenim. Tenim un pla director de salut mental i un pacte de salut mental interdepartamental, fem-lo vinculant, fem-lo realitat.

També volem alertar sobre les ràtios, fixar ràtios sense garantir professionals és generar una expectativa que no es complirà. I per això creiem que cal incorporar una mirada més actualitzada. La salut mental no es resol només des de la consulta. Calen nous rols professionals, equips interdisciplinaris, més treball comunitari... També trobem a faltar una mirada més àmplia dels entorns. La vida dels infants no només passa en l'entorn escolar –on és el lleure?, on és la infància protegida?, on són els serveis socials?– i creiem que, a grans trets, hi han tres idees que s'han d'incorporar en aquesta iniciativa que vostès avui ens porten: la primera és que la salut mental és un dret i no és un privilegi; la segona és que el codi postal no pot determinar el benestar emocional, i la tercera és que no podem tractar només símptomes, sinó que hem d'anar a les causes.

I per acabar, el que no hem acabat tampoc d'entendre i no compartim és tallar aquesta atenció als divuit anys. Ens cal garantir una continuïtat de l'assistència fins als vint-i-cinc anys, amb una transició segura, perquè, si no..., és l'edat més complicada i massa sovint és la que necessita respostes i és on tallem. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I ja acabo, president. A nosaltres ens agradaria dir que aquesta llei serà bona si és realista, si és aplicable i si posa la prevenció i la promoció en el centre i que, evidentment, la salut mental no pot ser només una prioritat en el discurs, sinó que ho ha de ser en tots els fets.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, diputada Jové. Vostè recordarà que, fa qüestió d'un any, en aquest plenari vam debatre la conveniència de posar en marxa una comissió d'estudi sobre la salut mental i les addiccions, que venia ja de la passada legislatura. I en aquell debat el nostre grup parlamentari ja va expressar que, lamentablement, la salut mental i les addiccions són les grans oblidades del sistema sanitari i també del sistema social. Vostè les ha anomenat – penso que encertadament– com la Ventafocs. I, en canvi, necessita d'un model coordinat i integrat d'aquests dos departaments i també de la implicació de la resta de departaments de la Generalitat. I, en el cas que ens ocupa, el Departament d'Educació té un paper essencial.

Tenim al davant un problema, que any rere any veiem com s'incrementen els diagnòstics per algun problema de salut mental en els majors de quinze anys –per exemple, les addiccions a les pantalles és una preocupació de pares i de famílies–, i pensem que cal donar una resposta a aquestes situacions i a les necessitats que es generen. La prevenció de la salut mental requereix d'estratègies transversals, que s'apliquin des de la infància fins a l'envelliment. I és obvi, i estem d'acord amb vostè, que tot lo que té a veure amb els infants i els joves ha de tenir una actuació adaptada.

I la prevenció i la detecció precoç són bàsics per arribar al diagnòstic i poder encarar l'abordatge des de que els nens són petits. Que no existeixi un diagnòstic i tractament dels problemes de salut mental en nens i en joves és obvi, un, que condiciona el seu futur i, dos, que té conseqüències negatives, perquè disminueixen les seves oportunitats educatives i professionals i també augmenta el patiment de les famílies, que moltes vegades no saben o no poden, o les dos coses alhora, abordar aquestes situacions si no reben acompanyament.

També volia dir-li, diputada Jové, que la majoria de les qüestions que tenen a veure amb la salut mental i les addiccions compten amb un consens m'atreviria a dir que quasi unànime en aquest Parlament, però també a nivell científic. Saben que les societats científiques manifesten la seva preocupació davant de l'increment de casos i ens alerten que el suïcidi, la màxima expressió de lo que estem parlant, és la primera causa de mort no natural en els adolescents. Per tant, penso que tots sabem on estan les mancances del sistema d'atenció a la salut mental i a les addiccions: la

realitat del dia a dia en els diferents nivells que conformen una atenció integral, des de la primària, passant per l'especialitzada, l'hospitalària i fins i tot sociosanitària, no?, que són aquestes llistes d'espera estructurals, eternes, per una visita al psiquiatre o al psicòleg, o per accedir a una plaça residencial o hospitalària. O sigui, un patiment per a la persona malalta i també per a les famílies.

També li he de dir que al Grup Parlamentari Popular ens vam plantejar la conveniència o no de donar suport a la iniciativa, perquè teníem dubtes de si lo que calia era portar una llei específica per cada col·lectiu de persones –en aquest cas, serien els infants i els joves– o si un pla estratègic seria més adient. Però, miri, arribat aquest punt, com lo que és obvi és que calen actuacions i també és obvi que, si finalment la llei s'aprova i no té dotació econòmica, no compta amb recursos humans suficients i sense reorganització de l'estructura, la iniciativa quedarà en una declaració d'intencions molt bona, però no hi haurà una translació a la realitat i, per tant, sense solucions a les mancances i les necessitats.

Per acabar ja, senyor president, penso que cal fer el primer pas, que és treballar aquesta proposició de llei que vostè, diputada Jové, ens presenta, i després cal exigir el segon pas. I el segon pas és exigir a qui té responsabilitats de govern, a qui governa, que prioritzin i que esmercin tots els esforços en allò que és realment important, que és la salut mental dels nens i dels joves i que, per tant, deixin de gastar en despeses supèrflues que no serveixen de res.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Bien, gracias, señor presidente. Presentan hoy una proposición de ley que, bajo la apariencia de proteger la salud mental infantil y juvenil, esconde graves carencias e incoherencias y, sobre todo, una desconexión alarmante con la realidad que viven miles de familias catalanas. Nadie en esta cámara puede negar que la salud mental de nuestros jóvenes es uno de los mayores desafíos de nuestro tiempo. Ansiedad,

depresión, trastornos de la conducta y adicciones están creciendo a un ritmo exponencial.

Sin embargo, esta proposición de ley no afronta las verdaderas causas del problema ni ofrece soluciones eficaces. Al contrario, parece diseñada para esquivar sus responsabilidades y perpetuar errores en políticas sanitarias que ustedes llevan años secundando. En primer lugar, debemos hablar con claridad sobre la saturación de nuestros servicios sanitarios. Nada de lo que se propone aquí puede llevarse a cabo con la situación deplorable en la que se encuentran los servicios sanitarios en Cataluña. No en vano sufrimos listas de espera interminables en atención psicológica y psiquiátrica infantil. Los profesionales están desbordados, los recursos son insuficientes y las familias desesperan.

Y, sin embargo, ustedes se niegan a abordar uno de los factores que más presión genera sobre el sistema: la inmigración ilegal y descontrolada. Una presión asistencial que seguirá aumentando gracias a que ustedes han dado luz verde, junto con el Partido Socialista, a la aprobación de la ley de asistencia sanitaria universal y que resulta que es universal únicamente para los que llegan a España dando una patada en la puerta y es criminal para los que llevan años esperando y toda una vida pagando. No se trata de criminalizar a nadie, sino de reconocer una realidad evidente: cuando se permite la llegada masiva de personas sin planificación ni recursos adecuados, los servicios públicos se ven inevitablemente tensionados y los más perjudicados son precisamente ellos, los más vulnerables: los ancianos, los niños y los adolescentes. Negar esta relación no es solidaridad; es una completa irresponsabilidad.

En segundo lugar, encontramos otro obstáculo grave: falta de profesionales sanitarios. Cataluña necesita urgentemente psicólogos, psiquiatras, terapeutas y personal especializado, pero, en lugar de facilitar su incorporación, ustedes levantan barreras ideológicas. La imposición del catalán como requisito excluyente está provocando que muchos profesionales cualificados opten por trabajar en otras regiones de España o incluso en el extranjero. El resultado es devastador: plazas vacantes, equipos incompletos y una atención cada vez más precaria, donde los socialistas y ustedes abren la mano a homologaciones de títulos extracomunitarios

con una más que dudosa formación en muchos casos. ¿De qué sirve aprobar leyes grandilocuentes si luego no hay médicos ni especialistas bien formados para aplicarlas? Para ustedes la ideología y la lengua están por encima de la salud, y el resultado es una calidad asistencial que ha caído en barrena en Cataluña.

Y, en tercer lugar, no podemos ignorar la alarmante laxitud en materia de drogas, especialmente en relación con el cannabis. Las políticas impulsadas y toleradas por fuerzas como Junts, junto con los socialistas o los comunistas, han contribuido a normalizar su consumo entre los jóvenes. Se ha transmitido la falsa idea de que se trata de una sustancia inocua, cuando la evidencia científica demuestra todo lo contrario y así lo señaló la jefe del Servicio de Psiquiatría Infantojuvenil del Clínic en una comparecencia en este Parlamento. El consumo de cannabis en edades tempranas está directamente relacionado con el aumento de trastornos mentales graves: psicosis, esquizofrenia, ansiedad severa y deterioro cognitivo. Cada vez más especialistas alertan de esta conexión mientras ustedes miran hacia otro lado o, peor aún, legitiman esta deriva. ¿De verdad creen que pueden proteger la salud de nuestros jóvenes sin afrontar el problema del cannabis? ¿De verdad piensan que basta con burocracia y más propaganda institucional mientras colocan fumaderos de marihuana por todas las ciudades o centros de venopunción al lado de colegios, como han hecho ustedes en Les Corts o en Guinardó?

Mire, esta proposición de ley nace coja, porque evita los temas incómodos. No habla del control migratorio ni elimina la barrera lingüística que expulsa al talento sanitario y no combate con firmeza el consumo de sustancias que dañan gravemente a nuestra juventud. Desde VOX defendemos una alternativa clara: reforzar los recursos sanitarios priorizando a los españoles, garantizar que cualquier profesional cualificado pueda ejercer sin imposiciones ideológicas y aplicar políticas firmes contra el consumo de drogas que están destruyendo el futuro de los jóvenes. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

La salud mental –y termino, señor presidente– no puede ser rehén de sus agendas políticas ni de sus dogmas identitarios. Es una cuestión de responsabilidad, de sentido común y sobre todo de compromiso real con las familias, unas familias a las

que ustedes llevan décadas abandonando. Por esta razón, nuestra aprobación a esta ley quedará relegada a que se aprueben las enmiendas que presentaremos.

Muchísimas gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Mirin, crec que no és la primera vegada que tenim un debat sobre la salut mental en aquest Parlament i –l'hi dic de veritat, l'hi dic de veres– a veure si aquesta vegada va la vençuda. Ho dic perquè un té la sensació que els debats sobre la situació de la salut mental, especialment d'infants i joves a Catalunya, es van succeint i és una mica com el dia de la marmota en aquest Parlament, perquè la veritat és que fem molts debats, arribem a moltes conclusions, però no canvia res i, per tant, tant de bo aquesta llei serveixi perquè això sigui així.

Perquè, mirin, després de la pandèmia –preparant la intervenció, ho repassava–, de fet, el president Aragonès va demanar un ple específic per discutir la situació de la salut mental a Catalunya, especialment també d'infants i joves. De fet, va participar, crec recordar, l'entitat Obertament també, i es traslladava una situació que s'havia empitjorat moltíssim de la situació de salut mental, amb casos concrets i jo, crec recordar, en aquell debat vaig citar el cas també d'una noia de Lleida que tenia un trastorn de conducta alimentària i que s'havia acabat suïcidant, i parlàvem sobre la necessitat d'abordar aquest tema. Bé, han passat cinc anys, tres consellers de tres partits o tres consellers i conselleres, en aquest cas, com a mínim des del 2021..., tres consellers de tres partits polítics, de Junts, d'Esquerra Republicana i el Partit Socialista, i estem on estàvem. Estem on estàvem, que és que no estem millor. De fet, estem pitjor.

I, per tant, crec que hauríem de ser tots conscients i totes conscients d'això. Ho dic perquè també anem generant debats que generen expectatives, però després, a l'hora de la veritat, això al carrer no es nota. I no entraré –perquè crec que ho han fet tots vostès i que evidentment també ho hem fet a bastament– en les temptatives

de suïcidis en infants i joves. Evidentment, també les taxes de suïcidi, que no només afecten els joves, eh?, que també tenim, per exemple, en aquest cas, en persones grans –especialment de sexe masculí–, les autolesions, els trastorns de la conducta alimentària. Vull dir que és evident que tenim molts problemes amb els nostres infants i joves.

Sí que crec que fora bo que cada vegada que tenim aquest debat sobre la salut mental no l'abordéssim en abstracte. És a dir, existeix nombrosa literatura sobre els condicionants socials de la salut. Ho dic perquè és difícil fer aquest debat sense tindre en compte, per exemple, el que passa i el que denuncien algunes plataformes de mestres sobre alumnes que no poden acabar el curs perquè són desnonats i desnonades. És a dir, per tant, aquests debats només a l'abordatge sobre la salut mental, com si, de cop i volta, els nostres infants i joves..., que evidentment hi ha impactes que no teníem en el passat, per exemple, les xarxes socials, evidentment, les noves tecnologies, que s'han d'abordar, però com si visquessin en una espècie de campana, que no els hi afecta la situació econòmica i, evidentment, la que viuen a casa seva, per exemple, i, evidentment, especialment amb l'accés a l'habitatge, no?

I entrant també a les propostes que fan, mirin, jo crec que hi ha un debat que hem d'obrir, i que és evident que l'hem d'obrir i que cal valentia per obrir-lo. Podem seguir insistint que calen més, en aquest cas, psicòlegs clínics i, evidentment, s'han de dotar els centres de salut mental d'infants i joves de psicòlegs clínics, però tots i totes sabem que no n'hi ha prou i que, fins i tot trigarem molts anys, si d'una vegada per totes comencéssim, en aquest cas, a disposar de nombrosos psicòlegs clínics..., trigarem molts anys a poder resoldre aquesta situació; i per tant, calen solucions imaginatives.

Nosaltres, humilment, també les vam posar damunt de la taula en el seu moment des de l'Ajuntament de Barcelona. Ho estem fent ara des de la diputació, que és, per exemple, en aquest cas el psicòleg gratuït sense cita prèvia per abordar situacions de malestar emocional que poden acabar més endavant amb patologies de salut mental, però que no necessàriament, i que a Barcelona es va demostrar útil al seu moment. És una qüestió que hem plantejat –quan parlàvem dels tres consellers– a

tres consellers de diferents colors polítics: mai ens n'hem sortit. I no a través de lleis, sinó també amb la negociació pressupostària, que és quan realment moltes vegades les coses també es poden fer realitat. Perquè és evident que calen lleis, però la llei més important d'aquest país és la dels pressupostos, i no ens n'hem sortit mai.

De fet, també hi ha una altra qüestió que vostès aborden a la llei i que nosaltres compartim: la creació d'un telèfon específic per a la prevenció del suïcidi. Està molt bé. A Barcelona el vam posar en marxa. Ho vaig intentar amb el conseller Argimon. No va haver-hi manera. La resposta que ens van donar és que la via era el 061. Nosaltres ja vam explicar que el 061 és una altra cosa. Que una cosa és, evidentment, abordar una situació d'un suïcidi en curs des d'una situació d'emergència, però que la prevenció, l'acompanyament, l'acompanyament als amics, l'acompanyament a les famílies... Si és que no ens ho hem inventat nosaltres; ja existeix, i el va posar en marxa, en aquest cas també, l'associació del Telèfon de l'Esperança. És una iniciativa que funciona.

Per tant, jo crec que hi han propostes positives. Espero que les puguem treballar també en el tràmit parlamentari. Però que d'una vegada per totes, sobretot, espero que la situació de com abordem la salut mental des de la sanitat pública a Catalunya comenci a canviar.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé; normalment aquest debat el portaria el diputat Xavier Pellicer, però en aquesta ocasió me'n faré càrrec jo. Començaré amb una pregunta: als diputats de Junts, del PP i de VOX els preocupa la salut mental, la depressió, l'ansietat en els infants i els joves, quan?, els dies senars? Perquè ahir, que era parell, van votar en contra de la pròrroga de lloguer, i fa uns mesos votaven en contra que es puguin trossejar habitacions per apujar el preu el triple; per tant, no els crec. Perquè si els importés

la salut mental els importaria el dret a l'habitatge, que és el que es diuen «condicionants socials», que no ho són tot, però que són el que explica majoritàriament que tinguem una epidèmia de salut mental entre els joves i entre els no tan joves. Perquè això d'anar allargant les edats fins als trenta-cinc anys ja, que diuen que som joves, només respon a la precarietat en la que vivim moltíssimes persones.

«Efectes de la inseguretat i inassequibilitat residencial en la població general a Barcelona», publicat a l'Acadèmia de Medicina de Nova York. Aquest: «En conclusió, el problema de la inseguretat i l'assequibilitat de l'habitatge a l'Estat espanyol és un problema de salut pública que afecta especialment els llogaters i que té especials afectacions a la salut.» Aquest altre: «Inseguretat residencial i salut», Consorci Sanitari de Barcelona, i Agència de Salut Pública: «Les persones amb inseguretat residencial pateixen més estrès psicològic, ansietat, depressió i suïcidis. Demostren nivells elevadíssims de mala salut mental en risc de ser desnonades fins a nou de cada deu, una xifra sis vegades superior a la de la població general.»

«Impacte de la inseguretat residencial en infants»: «Presenten nivells alarmants de salut mental deu vegades superior els infants que la població general. A Barcelona, quatre de cada deu persones afectades per un desnonament són menors d'edat.»

«Emergència habitacional, pobresa energètica i salut», signat, entre d'altres, pel Consorci Sanitari, l'Agència de Salut Pública i la PAH: «Nou de cada deu persones presenten mala salut mental. Aquelles que venen pel lloguer presenten pitjor salut mental que les que venen per temes d'hipoteca o subministraments. Pel que fa als infants, 45,8 per cent de les nenes van empitjorar.»

Seguim. Com s'expliquen que quasi la meitat dels adolescents declari haver tingut problemes de salut mental? No ho relacionen amb que molts hagin de dormir amb les sabates posades quan envien la policia a desnonar les seves cases? No creuen que viure amb l'angoixa de que et facin fora de casa genera ansietat? No creuen que guardar les teves coses a l'escola, després de que t'hagin fet fora i t'hagin recol·locat a una habitació amb tota la teva família, alguna cosa t'afecta? No creuen que no saber on viuràs l'any que ve, que sentir que no has complert amb el mínim, que és

ser independent i tenir un sostre segur, genera una tristesa insondable? No s'ho expliquen? Com creuen que es soluciona?

Perquè els psicòlegs poden ajudar en moltíssimes coses, però també podríem tractar els problemes d'arrel. Perquè, per molt que l'hi expliqui una vegada i una altra a un psicòleg, no pot solucionar el que no fan vostès en la política, al Parlament i al Congrés. Això no ho soluciona explicar-ho una vegada i una altra: vint-i-un mil adolescents en aquest país prenen antidepressius. Saben què passa quan parlem de condicionants socials i salut mental? Que els antidepressius només es converteixen en una anestèsia; són una forma d'anestèsia del dolor –punt. Per això en tenim uns nivells elevadíssims. L'augment de la depressió i l'ansietat entre els joves hauria de ser el major indicador del fracàs del món en què vivim i, especialment, del fracàs de les seves polítiques. Per tant, em sembla d'una cara dura impressionant venir avui aquí a fer grans discursos, com si estiguessin als jocs florals, fingint que no es va fer lo que es va fer ahir, que és negar a milers i milers de famílies i de joves que tinguin una mica més de tranquil·litat respecte del seu lloguer.

Perquè, entre un jove com el Txema, professor, i fons d'inversió, escullen els fons d'inversió. Després veiem notícies: setanta per cent dels menors de trenta-quatre anys –que els hi diuen «joves»– viuen amb els seus pares. Mirin, jo me'n recordo del que teníem..., o sigui, de ma mare quan tenia trenta-quatre anys. Amb trenta-quatre anys ja no som joves: som precaris. Però com creuen que es senten? Perquè jo ahir parlava amb un amic, amb el Manu, que havia entrat la pròrroga a darrera hora –ja té un fill, el Pablo– i tenia por d'entrar a la pròrroga perquè pensava que si li tombaven –que era una cosa bastant a pressuposar– potser no li renovarien precisament el contracte per intentar exercir el seu dret. Així és com es viu en aquest país: amb por; així és com viuen els joves en aquest país: amb por. I espero –espero de veritat– que això els hi passi factura. Espero que els hi passi factura i que no els voti ningú que en aquest país hagi de pagar un lloguer.

Perquè, quan s'entra en un pis on desnonaran algú, saben què és el primer que es fa? El primer que es fa és comprovar que no s'ha suïcidat. I després, saben què es fa? Es bloquegen les finestres perquè no es salti. Això és el que està passant en aquest país. Per tant, jo els hi agrairia que quan vulguin parlar de salut mental parlin

també d'indicadors socials, parlin també d'habitatge i deixin de deixar-se assessorar per aquells que cobren una morterada i que pràcticament no treballen. Només han de passar les factures a final de mes, però que després diuen que si aquí es baixa mitja hora la jornada laboral o si s'apuja una mica el salari mínim, llavors viurem en filocomunisme. Perquè estic una mica cansada del vassallatge en la política. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Fins aquí.

A la germana de Carlos Quero li poden dir que vingui al Sindicat de Llogateres, que l'ajudarem.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Malauradament, els darrers anys, i especialment després de la pandèmia, hem viscut un auge de les malalties vinculades a la salut mental infantil i juvenil. Es calcula que entre el deu i el vint per cent de la població menor de divuit anys pateix alguna alteració –ansietat, depressió, autolesions, addiccions, trastorn de conducta, trastorn alimentari, la llista és molt àmplia–, però només el 5,7 per cent d'aquests menors són atesos pels centres de salut mental juvenil. Les seves llistes d'espera oscil·len entre un i tres mesos en cas de ser primera visita, amb intervals d'un mes i mig a les posteriors. Alguns estudis sentencien que més d'un terç dels joves que necessiten ajuda no la reben de manera adequada. El fet de no tenir una primera valoració de forma àgil que permeti iniciar les teràpies o tractaments ràpidament pot agreujar els símptomes del pacient, i, en casos greus de depressió o conducta de suïcidi, aquest impàs pot suposar la diferència entre la vida o la mort.

Molts menors creixen en famílies amb problemes econòmics, de salut mental, d'addiccions, de violència domèstica, però també hi ha altres detonants externs: assetjament escolar, problemes amb els amics, agressions sexuals, pèrdua de la feina... Si a això hi sumem la sobreexposició tecnològica i l'isolament que se'n deriva, tenim el còctel perfecte perquè molts menors desenvolupin algun tipus de trastorn. La manca de recursos humans en aquest àmbit impossibilita descongestionar el servei. Els centres de salut mental juvenil estan col·lapsats per la insuficiència de

professionals i recursos i per l'augment també substancial i frenètic dels possibles usuaris. A aquesta manca d'efectius hem d'afegir-hi la desatenció que pateixen determinades zones del país. El desequilibri territorial en l'àmbit sanitari genera indefensió a una part de la població catalana, que no té les mateixes oportunitats malgrat que tributa com la resta del país.

Les visites als centres d'atenció primària per a salut mental en menors han augmentat un vint-i-vuit per cent en només un any. Això no és més conscienciació; això és més patiment real. Catalunya ha incrementat la inversió en polítiques socials i sanitàries els darrers anys, però la pressió assistencial ha crescut més ràpida que no pas els recursos: falten professionals especialitzats, falten places de formació MIR en psiquiatria infantil i falta destensionar agendes perquè els equips puguin visitar amb més deteniment. No es pot reduir el temps de les visites davant la complexitat creixent dels casos observats. La sanitat mental ha estat històricament la germana pobre de la sanitat física –la «ventafocs», deia la diputada Jové. L'infrafinançament crònic que pateix impossibilita una atenció de qualitat als usuaris afectats, que, a més a més, són vulnerables.

L'arribada massiva d'immigrants amb nul·la capacitat econòmica és també un factor amplificador d'aquest fenomen. La probabilitat de problemes de salut mental és quasi el doble en classes socioeconòmiques baixes. Sumem-hi els possibles traumes migratoris, la pobresa, l'exclusió, les barreres lingüístiques i culturals. Els MENA, per exemple, tenen una prevalença de trastorns mentals significativament superior per violència, separació familiar i adaptació. Molts d'ells aconseguen tracte preferent per part de l'Administració en els protocols, col·lapsant encara més el servei per als joves catalans afectats; i, no, no és que vulguem atribuir la culpa als immigrants com a individus, però sí als polítics que, en un acte flagrant d'irresponsabilitat, van obrir les portes de bat a bat a la immigració sense planificar-ne les conseqüències i sense repensar els serveis públics del país.

Des d'Aliança Catalana votarem a favor d'aquesta proposició de llei perquè els nostres joves no poden esperar més, però no ens podem estar de denunciar que altra volta Junts es nega a anar al moll de l'os. Potser perquè, igual que els socialistes i Esquerra, vostès també han contribuït activament a convertir els

hospitals, els ambulatoris i els centres de salut mental infantojuvenils en un servei d'acollida universal i sense límits, sabent que qui en pateix les conseqüències i qui en paga els plats trencats som els catalans, en aquest cas els infants i adolescents. O blindem l'estat del benestar i garantim bons serveis als contribuents o fundem una ONG, però tot alhora em sembla que –ja ho veuen– no pot ser.

El president

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Sabrin Araibi Marachi.

Sabrin Araibi Marachi

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Avui abordem una qüestió que sens dubte interpel·la el conjunt de la societat: la salut mental i, especialment, la salut mental dels nostres infants i dels joves. Les dades que tenim sobre la taula no ens poden deixar indiferents. En els darrers anys, i de manera molt accentuada arran de la pandèmia, hem assistit a un increment sostingut dels problemes de salut mental també en la població infantojuvenil. Segons l'enquesta de salut de Catalunya, els..., i les joves que viuen en entorns socioeconòmics més vulnerables tenen més del doble de risc de patir problemes de salut mental que aquells que viuen en ambients més afavorits. Aquesta realitat no només ens parla d'un problema de salut, sinó que també ens parla d'un repte social, educatiu i d'equitat. Per tant, sí, estem davant d'un repte majúscul i, sí, cal actuar.

Però també és important dir-ho amb claredat: Catalunya no parteix de zero, i això és rellevant, perquè ens permet construir sobre bases ja sòlides que tenim al nostre país. Catalunya disposa d'un instrument clau iniciat la legislatura anterior, com és el pacte nacional de salut mental, que representa un consens ampli de país i que defineix un model comunitari integral centrat en la persona, amb una atenció especial als infants i als joves. Aquest pacte estableix línies estratègiques molt clares, com la promoció del benestar emocional, la prevenció, la detecció precoç, la reducció de les desigualtats territorials i socials, i la coordinació entre diferents àmbits. I el més important: no és només una declaració d'intencions, sinó un marc que ja s'està desplegant amb actuacions concretes arreu del territori.

Parlem, per exemple, dels programes de benestar emocional a les escoles, que impliquen a docents, alumnat i famílies; del desplegament d'iniciatives com «Escoles resilients»; dels nous programes d'educació emocional, tant a primària com a infantil; de serveis d'atenció immediata com el programa «Obro feel», que ja ha atès a milers de joves, o de les campanyes de sensibilització per combatre l'estigma respecte a la salut mental.

El pacte també preveu el reforç de la xarxa d'atenció per poder donar una resposta més integral, comunitària i equitativa amb una millor coordinació entre els serveis i adaptada a les necessitats de la població. Parlem d'una governança interdepartamental que implica diferents departaments, com Presidència, Salut, Educació, Drets Socials, Justícia i altres àmbits, amb espais que ja existeixen de coordinació estable i participació del tercer sector i de les persones usuàries.

I parlem, igualment, de polítiques específiques en àmbits que han aparegut en els darrers anys, com per exemple el benestar digital, que ja s'està abordant de manera transversal i preventiva. Tot això ens indica que el camí ja està iniciat i que el repte que tenim en l'actualitat és continuar consolidant i reforçant aquest desplegament, amb coherència, recursos i continuïtat.

En aquest sentit, des del nostre grup també volem posar en valor la feina de la Comissió d'Estudi sobre la Salut Mental i les Addiccions que s'està desenvolupant actualment i que ve de la legislatura anterior. Considerem que aquestes conclusions de la comissió, que es presentaran properament i que són fruit d'anys de treball i d'escolta, han de poder orientar els propers passos en aquest àmbit, amb una visió global basada en l'evidència i el consens, i garantir així que tota la feina que s'ha fet i que s'està fent en l'actualitat a la comissió tingui una translació efectiva en les polítiques públiques que es facin des d'aquest Parlament.

Des del nostre grup parlamentari compartim, òbviament, plenament la preocupació que motiva aquesta proposició de llei i la necessitat d'actuar amb determinació davant d'aquesta realitat. Però, ara bé, també creiem que aquesta acció ha de respondre a una mirada global, integrada dins del sistema de salut públic i de les polítiques públiques. Una mirada que tingui en compte totes les etapes del cicle vital,

que reforci la coordinació entre serveis i que eviti possibles fragmentacions en l'abordatge d'un problema que, per definició i com hem pogut veure, és transversal. Per aquest motiu, nosaltres, doncs, òbviament, afrontem aquest debat amb una voluntat constructiva, entenent que el treball en ponència que surti d'aquesta proposició de llei serà un espai rigorós, útil, per escoltar els i les professionals i els actors implicats, compartint diagnòstics i avançant cap a solucions sòlides, tenint sempre en compte el marc que ja tenim a Catalunya, com és el pacte nacional de salut mental i les conclusions que es treguin de la comissió d'estudi. Des del nostre grup participarem amb esperit de diàleg i amb voluntat de contribuir a construir propostes que donin resposta a totes les etapes vitals i garanteixin una acció integral al llarg de tota la vida. Perquè, en definitiva, creiem que el nostre objectiu ha de ser clar: garantir que totes les persones, i òbviament també els infants i els joves, tinguin accés a una atenció en salut mental de qualitat, equitativa i adaptada a les seves necessitats dins d'un sistema de salut públic fort, integrat i orientat al benestar de tota la vida.

El president

Acabat el debat, atès que no s'hi ha presentat cap esmena a la totalitat, no farem cap votació i aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Interpel·lació al Govern sobre les actuacions en la prevenció i l'extinció d'incendis forestals

300-00292/15

El quinzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les actuacions en la prevenció i extinció d'incendis forestals. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Laia Cañigueral i Olivé.

Laia Cañigueral i Olivé

Moltes gràcies, president. Bona tarda, consellera, diputats i diputades. Fa uns anys els experts ens parlaven dels incendis del futur i lamentablement avui ja són aquí.

Catalunya s'enfronta a un escenari radicalment diferent del de fa només unes dècades. El canvi climàtic està accentuant fenòmens extrems: sequeres més llargues, ventades més extremes, episodis de calor més intensos. I això té conseqüències directes en el comportament del foc. Incendis més intensos, més ràpids, més imprevisibles. Ja no parlem d'incendis convencionals, sinó que parlem d'incendis de sisena generació, dels grans incendis forestals com els que hem vist en els últims anys a la Jonquera, Santa Coloma de Queralt, el Pont de Vilomara o, el juliol passat, a la Segarra i a la Noguera, entre altres.

I malauradament, també hem vist les conseqüències d'aquests incendis, la més important la pèrdua de vides humanes: les situacions de risc extrem, tant per a la població com per als equips d'emergència que actuen, i també les conseqüències ecològiques, econòmiques i socials. I és que aquesta nova tipologia d'incendis tenen una característica molt clara, i és que superen la capacitat d'extinció. I avui més que mai..., sempre hem sentit a parlar que els incendis s'apaguen a l'hivern, però avui més que mai ja no es tracta d'apagar el foc, perquè hi ha situacions en què senzillament no es poden apagar. I, a més, tenint en compte que en els últims anys hem anat millorant molt l'operativa, hem anat apagant molts petits incendis. Això és una bona notícia, però també té un efecte col·lateral, i és que cada vegada s'ha anat acumulant més combustible als boscos.

I quan arriben aquestes situacions extremes com les que parlàvem ara, tenim..., ja no tenim a davant petits incendis, sinó grans incendis forestals. Per tant, ens hem especialitzat molt en apagar els focs, però no prou en evitar-los. És el que els experts anomenen «la paradoxa de l'extinció». I és aquí on hem de fer el canvi de paradigma. No podem continuar centrant-nos només en apagar els focs, perquè el veritable problema no és l'incendi, sinó que el tenim en el territori i en com tenim avui en dia al nostre territori.

Només una tercera part dels boscos catalans estan gestionats. I això en un país on el seixanta-cinc per cent del territori és forestal és un problema majúscul. Tenim acumulació de biomassa, tenim boscos densos i continus, tenim manca de mosaic agroforestal i tenim un sector agrari i ramader en perill per l'alt índex d'abandonament

que hi ha en el sector per culpa de les dificultats que es troben. I, a més, els darrers mesos han sigut especialment il·lustratius.

Per un costat hem tingut moltes pluges, això ha sigut molt positiu, però per l'altre costat també han fet créixer molt el sotabosc. Tenim molt de combustible en sotabosc en els nostres boscos i, a més, les últimes fortes ventades que hem viscut han fet que una gran massa de fusta, de troncs, estigui a terra, impedit el lliure accés a les pistes forestals. Estan tallades, impracticables. I això fa que per un costat no puguin passar els vehicles d'emergència, però per l'altre costat..., fa menys de deu dies estava al Ripollès veient les conseqüències de les ventades a Campelles i el que ens trobàvem és que els ramats no podien pujar a muntanya perquè justament les pistes per on haurien de passar no hi poden passar. I això vol dir que també els ramats, amb la feina que fan de gestió forestal, tampoc la podran fer. Per tant, la situació que tenim avui en dia és clara: la pluja no resol el problema per si mateixa si no hi ha una gestió forestal.

La gestió forestal fins ara l'hem plantejada com una política agrària i ara hem de començar a veure-la també com una política de seguretat i, per tant, per això també interpel·lem avui el Departament d'Interior. Perquè els bombers necessiten espais segurs on treballar, necessiten camins i pistes forestals accessibles i necessiten punts estratègics i zones segures on poder-se posicionar per aturar el foc. I aquests espais són camps agrícoles, zones de pastura, mosaics agroforestals. Sense això no hi ha una operativa d'extinció possible. No estem parlant només de paisatge. Estem parlant de capacitat operativa i de seguretat dels serveis d'emergència. I per això pensem que Interior no només ha de ser reactiu, sinó que ha de ser proactiu, ha de liderar la prevenció, conjuntament, òbviament, amb la Direcció General de Boscos, amb el Departament d'Agricultura, però Interior ho ha de liderar.

Esquerra i PSC en molts temes tenim models diferents, en alguns iguals, en altres tenim models diferents. A Esquerra Republicana, el nostre model tenim molt clar que passa per la Catalunya sencera, per l'equilibri territorial, per poder garantir que tothom en aquest país pugui viure, guanyar-se la vida, estudiar, tenir els serveis públics de qualitat a qualsevol racó del nostre país. Per això, quan governàvem, vam fer un esforç en gestió forestal, també en tirar endavant l'estatut del municipis rurals,

que vostès després han continuat, però és que ara no va només de model de país, va de seguretat, i per això interpel·lem avui el Departament d'Interior.

I sí que voldria apuntar, tot i que se m'està acabant ja el temps, quatre consideracions que nosaltres creiem que són urgents. En primer lloc: garantir la seguretat de manera immediata. Cal revisar l'estat de les pistes forestals, garantir els accessos als vehicles d'emergència, netejar les franges i els punts crítics, identificar zones prioritàries i executar els eixos de confinament. Això no és una qüestió de planificació a llarg termini, sinó que és de seguretat, avui. Seguretat per a la ciutadania i per als equips d'emergència.

En segon lloc, cal una estratègia de país i un finançament estable. Els experts calculen que caldria un finançament estable de més de 200 milions d'euros anuals per a la gestió forestal. I, de fet, això ja es va aprovar en l'últim Ple gràcies a una esmena d'Esquerra Republicana a una interpel·lació de Junts. Això representa aproximadament un 0,5 per cent del pressupost de la Generalitat, una inversió modesta si tenim en compte que estem parlant de gestionar més del seixanta-cinc per cent del territori del país. Invertim milions en carreteres o infraestructures grises, perquè les considerem essencials –i ho són–, doncs bé, els boscos també són una infraestructura crítica: regulen el clima, l'aigua, la biodiversitat i el risc d'incendi.

Però ara també s'ha de tenir en compte que no només hem de parlar de diners, sinó que cal una estratègia de país. És imprescindible aprovar una estratègia nacional i transversal de gestió del risc d'incendis que coordini tots els nivells institucionals dels diferents departaments de la Generalitat als quals ara fèiem referència, però també les diputacions, els consells comarcals, els ajuntaments i el sector privat.

En tercer lloc, estar al costat dels qui gestionen el territori. I qui gestiona el territori? El món rural: els pagesos, els ramaders, els propietaris forestals són imprescindibles; sense ells no hi ha mosaic agroforestal. I això implica crear mecanismes de pagament per serveis ecosistèmics. És a dir, aquests professionals no només produeixen aliments, gestionen el paisatge, redueixen combustible i protegeixen el territori. Si aquest servei és d'interès públic, ha de tenir un retorn públic.

No vull acabar sense parlar i introduir les necessitats dels ajuntaments rurals. Són la primera línia, però sovint sense recursos ni capacitat suficient tècnica, i també de

recursos econòmics, per poder actuar. No els hi podem exigir responsabilitats sense donar-los eines. Per tant, necessiten més finançament, facilitat dels ajuts, bestretes, perquè moltes vegades no poden actuar si no tenen els recursos econòmics suficients. Menys burocràcia i un acompanyament tècnic real.

Quart punt –i vaig molt ràpid, que després ja entrarem més a concretar–, necessitem un sistema forestal viu i funcional. Això vol dir un sector forestal professionalitzat: formació, ocupació, però sobretot perquè la prevenció no sigui una acció puntual, sinó el resultat d'un sistema que funciona cada dia. Amb foc o sense el que necessitem és que els professionals es puguin guanyar la vida en aquest àmbit.

I acabo, president. Protegir el món rural, el territori, és la millor estratègia que tenim per prevenir incendis i garantir una Catalunya més segura, més resiliència i més equilibrada. Per això, consellera, ens agradaria saber quines són les actuacions de prevenció d'incendis que han executat i quin és el seu model.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara, per respondre, té la paraula l'honorable consellera d'Interior i Seguretat Pública, l'honorable Núria Parlon i Gil.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Molt bé; doncs, moltes gràcies. Bona tarda a tots els diputats i diputades. Aquesta és una interpel·lació que li agraeixo molt a la diputada Laia Cañigueral per la importància que té en el moment en el qual estem. És veritat que hi ha una part que està molt relacionada amb la gestió forestal i que afecta de manera més clara el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, però bé, dintre del nostre àmbit, que és Interior, sí que li puc ja dir –i com bé sabem– que el dia 20 de maig compareixem tots dos a la Comissió d'Interior per explicar aquestes mesures que es duran a terme.

Vostè feia una diagnosi clarament encertada; és a dir, venim d'anys de sequera, un vint-i-vuit per cent d'arbres morts als boscos de Catalunya, una gran quantitat de fusta morta, una major quantitat de combustible gruix i, òbviament, les pluges que estem tenint durant els darrers mesos no estan contribuint –encara que sembli que sí– a apaivagar els riscos en relació amb aquests incendis que són simultanis, que

es donen de manera simultània en el territori. Pensem en els dies previs a la revetlla de Sant Joan de fa un any: en quina situació, doncs, ens vam trobar i amb quina emergència vam haver de donar resposta simultània amb els nostres professionals, els quals hem de dotar de les millors condicions per desplegar la seva feina, seguretat, i també, sobretot, invertir en aquells recursos necessaris per poder fer bé la feina.

Aquí, com bé sap, al llarg de la legislatura, amb la feina prèvia que ja havien fet vostès quan estaven al capdavant del Departament d'Interior i de la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis, el noranta per cent dels objectius del pla bombers 2025 ja s'ha complert. Comptem amb un total de 2.300 efectius, 1.340 bombers voluntaris. I és ben cert que durant aquests vint mesos des del Govern hem impulsat el pla estratègic de bombers i bomberes 2030 amb la finalitat també de posar a punt totes les infraestructures perquè es pugui treballar en millors condicions, per poder fer front al futur desplegament, per arribar als quatre mil bombers i bomberes professionals, incloent-hi també, doncs, l'ampliació dels bombers i bomberes voluntaris i voluntàries, que s'hi sumaran reforçant el model mixt i, sobretot, també la importància de disposar dels mitjans necessaris.

Davant d'això, un dels aspectes clau per treballar de forma coordinada i, sobretot, que tot el que té a veure amb la gestió forestal compti amb el prisma i amb la visió de la feina que fa el Cos de Bombers i especialment, doncs, els equips especialitzats en l'extinció d'incendis forestals i dels grans incendis, es va constituir la Comissió de Gestió Forestal, on hem fet una diagnosi acurada per part del Cos de Bombers i dels professionals del nostre àmbit per incidir sobre aquelles qüestions que considerem que són del tot necessàries..., a impulsar en el marc de la prevenció, de la tasca preventiva.

La tasca preventiva s'ha d'enfocar, per una banda –com vostè ja apuntava–, en la millora de la gestió forestal. I aquí sí que podem dir que ja s'ha començat a treballar de forma clara en tot el procés de les cremes controlades per garantir aquells tallafocs naturals que han de facilitar la feina del Cos de Bombers. També s'està treballant en una estratègia d'incentivar l'economia de bosc, l'economia forestal,

l'economia de la fusta –que vostè també hi feia incidència en la seva primera intervenció.

S'està treballant per recuperar un total de mil hectàrees de mosaic agroforestal, amb silvicultura, camins, que han de generar, en aquest cas, tota una sèrie de barreres naturals per evitar, doncs, que s'escampi el foc a la velocitat que habitualment ho fa per les característiques, a les quals vostè també feia referència, d'aquests incendis de nova generació.

Pel que fa a tot lo que és l'àmbit de les cremes controlades, la DGPEIS, de forma coordinada amb Agricultura, està efectuant enguany aquestes cremes per guanyar espais segurs i espais nets; és a dir, segurs, per una banda, perquè fan de tallafo natural, i nets, per altra banda –tal com vostè comentava– per facilitar la feina dels operatius.

En total estem parlant de 138 hectàrees anuals que s'estan treballant a partir de les cremes controlades al conjunt del territori; tant els equips del GRAF de Girona..., Lleida, Barcelona i Tarragona estan treballant en aquesta lògica de les cremes controlades. En total, s'han dut a terme durant el 2025 un total de quinze cremes controlades, que han abastat, com li deia, una superfície total de 105,61 hectàrees. I, d'altra banda, en el transcurs del 2026, i fins al mes d'abril, s'han dut a terme dotze cremes controlades més al conjunt del territori, amb la lògica d'aquesta Catalunya sencera de la que vostè ens parlava, i que compartim, que abasten una superfície total de 102,09 hectàrees.

I, per tant, doncs, considerem que aquesta és una de les accions preventives que reforça l'estratègia de cara a que quan haguem de fer les tasques d'extinció, perquè malauradament les haurem de fer; ja ens apunten tots els models d'anàlisi meteorològica que tindrem un estiu de risc, un estiu amb altes temperatures que requeriran aquesta feina prèvia que s'està fent, no?

Ara entraré més a qüestions vinculades amb lo que s'està fent des de la conselleria del conseller Ordeig, que és tot el que té a veure amb lo que seria la concessió d'ajuts a 245 entitats locals, amb un pressupost de 887.000 euros per a la redacció dels plans de prevenció d'incendis forestals o bé els plànols de delimitació, que també són essencials de cara a la prevenció i protecció davant dels incendis.

Com bé sap, aquesta és una estratègia compartida amb els dos departaments que té en compte la visió de bombers. Per nosaltres això era molt important; és a dir que tota aquesta tasca preventiva tingui en compte la visió del Cos de Bombers. I així doncs s'està incorporant en el conjunt de l'estratègia que s'està desplegant també per part del DARPA.

Nosaltres en breu presentarem també, com ja he comentat, tot lo que és la campanya de mitjans, que és lo que ens toca pròpiament al Departament d'Interior. És a dir, nosaltres contribuïm en el disseny d'aquest territori que sigui més resilient també en la resposta als incendis. Ho estem fent, com ja he explicat, en el marc de la Comissió de Gestió Forestal. Ho estem fent assessorant i ho estem fent col·laborant. També aquí hem de reconèixer, doncs, per exemple, tota la feina que fan les ADFs. Crec que és de justícia posar-la en valor i destacar-la, de la mà del Departament d'Agricultura i també amb el Cos de Bombers, en totes les tasques preventives.

Apuntar, doncs, que de cara a la campanya de prevenció i extinció d'incendis, nosaltres volem reforçar tot lo que és l'estructura habitual de treball, amb la incorporació..., hem recuperat un dels mitjans aeris que més il·lusió ens fa, que és mitjà propi, perquè aquí també, doncs, garantir que tinguem mitjans propis per donar la millor resposta en situacions complicades és important, i més veient en la situació en la que es troba en moltes ocasions el mercat de mitjans aeris; i, per tant, la recuperació d'aquest helicòpter, que és un mitjà propi, també considerem que és una iniciativa important i adequada.

Estem treballant per incrementar els efectius de bombers professionals que treballaran en aquesta en aquesta campanya; bombers professionals voluntaris, que també sumem –un 4,5 per cent més de personal tindrem. Pel que fa als bombers de la Generalitat i als bombers professionals voluntaris, un 16,8 per cent, i també, doncs reforç en les diferents àrees operatives.

També és molt important tot lo que té a veure amb la feina que es fa preventiva per part de Protecció Civil en lo que són les urbanitzacions; Protecció Civil de la mà del Cos de Bombers, prèviament a la campanya forestal i la campanya de mitjans aeris que presentarem i de totes les franges de protecció que presentarem en comissió el

dia 20 i que presentarem també al conjunt de la ciutadania, han de permetre aquestes informacions preventives que es fan en les urbanitzacions. També els Agents Rurals, amb l'activació del pla Alfa, situar la població en aquesta cultura de l'autoprotecció que tan important és per evitar accidents, sobretot en els moments complicats en els quals es pot produir un incendi. I aquí hem de continuar insistint, perquè tenim molt recorregut de millora i és clau poder-ho fer.

Des del Departament d'Interior centrem la nostra intervenció en acompanyar el DARPA en l'assessorament tècnic i necessari, en contribuir i formar part d'aquesta preparació del territori, preparar-lo amb les cremes selectives, preparar-lo amb tot el que té a veure amb les franges de protecció en aquelles zones on tenim més risc perquè hi viu més població. I són aquestes franges de seguretat que s'estan impulsant en el marc de la Comissió de Gestió Forestal.

Per altra banda, també preparem els equips de bombers amb més mitjans perquè puguin dur a terme la seva feina amb seguretat i, sobretot, davant d'aquelles situacions en les quals sabem que la capacitat d'extinció humana queda fora de lloc, doncs preservar en tot moment la seguretat dels operatius que estan treballant.

Millorar la flota de vehicles també és un dels objectius fonamentals per fer front a les diferents característiques del territori. Hem incorporat un total de 290 nous vehicles lleugers en transformació, que representen la renovació completa de lo que seria aquests vehicles a totes les regions d'emergències. I també hem renovat dues unitats de càrrega pesant, que, com bé saben, són fonamentals per a totes les intervencions que es fan, així com les embarcacions de diferents tipologies i la resta de mitjans aeris que ja hi he fet referència.

Més mitjans, millor gestió del territori i, sobretot, una cultura de prevenció i autoprotecció que en els propers anys i mesos volem reforçar en aquesta línia de protegir millor les persones.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Ara, per fer la rèplica, és el torn de la diputada Laia Cañigueral Olivé.

Laia Cañigueral Olivé

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, crec que hi ha qüestions que, òbviament, hi estem d'acord. Sí que m'agradaria acabar d'aprofundir en algunes qüestions que crec que són importants i que Esquerra Republicana hi volem fer èmfasi.

Situava, no?, que la meua intervenció es basava molt també en qüestions que tenen a veure amb el Departament d'Agricultura –ho sabem–, però també volem fer incidència en aquest canvi de paradigma que pensem que és molt important, que és el fet de que Interior, el Departament d'Interior, el Departament de Territori han de començar també a actuar encara amb més pressió sobre aquest tema, perquè tots els experts..., i vostè ha fet referència al Cos de Bombers i els experts del Cos de Bombers hi fan referència sempre que tenen l'oportunitat de parlar-ne, avui en dia ja no estem parlant d'extinció, sinó que estem parlant de com prevenim perquè no es produeixi el foc i com l'aturem gràcies, doncs, a les franges i aquest mosaic forestal. Per tant, és importantíssim.

Ha fet referència a la Comissió de Gestió Forestal, que, com sap també, altres governs tenien una comissió on es trobaven els diferents departaments. Nosaltres aquí volem fer esment d'un dels punts que vam aprovar justament en el monogràfic d'emergències ja fa més d'un any. En aquest punt, parlàvem de la taula nacional d'emergències, on hi havia d'haver els diferents actors. Crec que és molt important que es coordinin els diferents departaments de la Generalitat, però estem parlant d'una estratègia de país. Per tant, és importantíssim: u, que hi hagi també diferents partits polítics que validem aquesta estratègia, que participem d'aquesta estratègia, perquè ha de ser una estratègia a llarg termini i és la manera que cada vegada que entri o hi hagi un canvi de govern, doncs, aquesta qüestió, que és de seguretat pública i de gestió del territori, no canviï.

I al mateix temps també crec que hi ha d'haver la diversitat dels actors que actuen en prevenció i extinció d'incendis. Crec que tenim un cos de bombers exemplar. Ningú en aquest hemicicle en pot dir res negatiu. Crec que és molt important escoltar-los, però també penso que és molt important que hi siguin presents tots els actors –vostè feia referència a alguns, eh?, també els ha anomenat–, però creiem que és imprescindible que hi hagi ADFs.

Però també hem d'escoltar els que estan en el territori gestionant-los: hem d'escoltar més els agricultors, els ramaders, els alcaldes, alcaldesses, regidors i regidores de municipis petits, que són els que estan gestionant l'emergència quan la tenen allà, que ara mateix veuen com els seus boscos estan impracticables i ara mateix no tenen recursos econòmics per solucionar-ho. Per tant, hem d'agilitzar molt més aquestes ajudes. Hem de treballar molt més conjuntament. I, per tant, per nosaltres és imprescindible que s'accelerïn qüestions. Per tant, aquesta taula nacional d'emergències, que ja està aprovada des de fa més d'un any i no s'ha tirat endavant.

La qüestió del Duprocims... El mes d'octubre del 2024 el Govern va anunciar que en dos anys tots els ajuntaments tindrien Duprocims actualitzats, i, avui en dia, no és que no els tinguin, és que no han sortit les convocatòries de subvencions que necessiten els ajuntaments per portar-los a terme.

També, per exemple, tenim qüestions com els aiguats o els incendis de Lleida, els aiguats i els incendis de Terres de l'Ebre, que, ara mateix, encara no han rebut les ajudes. Els alcaldes i alcaldesses estan preocupats perquè, més enllà de no haver rebut les ajudes que se'ls hi van prometre, aquest any han tingut menys fons per fer gestió forestal prèvia, i, per tant, estan molt preocupats.

També hi ha qüestions més concretes: el pla general de política forestal 2024-2040. Sabem que està en exposició pública el 12 de maig –creiem que és important accelerar-ne al màxim l'aprovació definitiva–; també haurem de parlar en algun moment en aquest Parlament d'actualitzar la normativa de prevenció d'incendis, especialment la de franges d'urbanitzacions i nuclis, a què vostè feia referència, la 5/2003, que està molt desactualitzada.

Per tant, creiem que, alguna vegada hi hem fet referència, és important que en aquest àmbit hi hagi menys anuncis, menys proves pilot, bolets, i més feina concreta i que es materialitzi.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. Per fer la rèplica, té la paraula la consellera, l'honorable Núria Parlon i Gil.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Moltes gràcies. Bé, jo..., nosaltres portem vint mesos al Govern, i crec que no hem parat de fer feina, eh? Han sortit diferents qüestions que vostè apuntava. Una d'important: quan estem gestionant l'emergència, és complicat que ens puguem centrar en qüestions que han d'estar fetes prèviament. I aquí vostè té..., li dono tota la raó. Quan estem gestionant l'emergència, necessitem activar el Cecat, necessitem activar tots els recursos... Aquí, el Cos de Bombers s'ha dotat d'una estratègia que crec que és molt potent, que són el Siscom 3 i els centres de comandament central, quan tenim diferents incendis simultanis en diferents parts del territori, per coordinar l'operativa de tal forma que tots els recursos es puguin posar a l'abast de les necessitats.

És en el marc d'aquest Cecat i d'aquests centres de comandament que es té el contacte constant i permanent amb el món local, amb els alcaldes, les alcaldesses i amb el territori. Però aquí estem parlant de l'emergència.

Vostè em parlava de la prevenció, i en l'àmbit de la prevenció, tota la tasca vinculada a la gestió forestal que s'ha de fer, i aquí sí que és compartida amb el DARPA, s'està impulsant, i crec que anem en la bona direcció.

També bé sap que per poder dur a terme projectes ambiciosos es necessiten pressupostos, i els pressupostos que nosaltres vam presentar aquí, no? –ens ho hem de dir tot–, tant pel que fa referència a les emergències com pel que fa a l'extinció dels incendis... *(Veus de fons.)* Miri, la xifra que el Departament d'Agricultura –no hi és el conseller, però...– portava..., era un increment per a la seguretat i gestió forestal d'un 52,8 per cent, concretament, aquests 20,24 milions d'euros. I en l'àmbit de la DGPEIS, doncs, també contemplàvem un increment de 119,9 milions d'euros que van adreçats a l'increment de bombers, la renovació i ampliació del parc mòbil, les necessitats d'equipaments i recursos, i, sobretot, les obres i reformes dels nous parcs de bombers, que aquest no és un tema menor, i, com bé sap, alguns dels parcs necessiten millores de forma immediata, immediata per l'estat en el que es troben. Per tant, pressupostos i ambició, tota, per gestionar una realitat que, com bé sap, és complexa.

Recursos i plans Duprocim. Just hem estat treballant –i crec que aquí s'ha fet un esforç molt important per part de la Direcció General de Protecció Civil, i s'ha de reconèixer, i de la Secretaria General– per adaptar-nos a les necessitats que cadascuna de les diputacions o dels consells comarcals tenien per dur a terme aquests plans i aquesta implantació d'aquests plans.

Perquè lo important no només és tenir els recursos i la subvenció econòmica per fer el pla, i que el pla quedi al calaix, sinó que lo important és tenir els recursos per tal que el pla es pugui implantar. I d'aquí el repte que ens hem marcat, que aquesta setmana, doncs, donàvem la benvinguda al Departament d'Interior i a la Direcció de Protecció Civil als nous tècnics i tècniques de protecció civil, que treballaran de manera territorialitzada; un total de vuitanta noves persones que s'hi sumen. La creació de la Direcció Territorial del Penedès, que no la teníem creada; el reforç territorial de la feina que han de fer aquests tècnics d'acompanyament en la implantació dels plans de protecció civil, que és fonamental i cabdal, i, òbviament, el paper de les diputacions també és important. Hem signat recentment amb la Diputació de Barcelona. S'estan aprovant i homologant tota una sèrie i actualitzant plans de protecció civil. I en aquesta dimensió de treball i de feina preventiva s'està fent molt bona feina de la mà dels municipis.

Per finalitzar, jo crec que el missatge fonamental que aquí hem de dir és que Catalunya té la sort de comptar amb un sistema robust d'atenció a les emergències. Ho és el Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya en el seu sistema mixt; ho és la col·laboració que hi ha amb altres agents del territori que juguen un paper fonamental, sector primari, òbviament –vostè hi feia referència: els agricultors, la gent que està en el territori–; també les ADFs, a les que jo he fet referència, per tota la feina de prevenció que fan i que els hi hem d'agrair la seva implicació, i, òbviament, doncs, totes les cremes, que jo abans apuntava, que s'estan fent, no és un tema menor. És una inversió important de recursos, és preparar el territori per donar la millor resposta, però també ens hem de preparar, com he dit, malauradament, a tenir, doncs, un estiu en el qual els incendis... –esperem que no sigui així, però miracles, doncs, potser no, tindrem eclipsi, però no miracles. I, llavors, doncs, aquí sí que haurem de poder disposar del màxim nombre d'efectius distribuïts en el

territori a través de l'estratègia del Siscom 3, i continuar treballant en l'execució d'aquesta necessària política de gestió de gestió forestal.

Nosaltres, des de l'àmbit del Departament d'Interior, estem satisfets en aquesta direcció, perquè les nostres prioritats... –i ho era especialment del cap de Bombers, del David Borrell–, que s'escoltés... –el David Borrell o el Marc Castellnou, no?, que és un especialista reconegut arreu–, que s'escoltés el Cos de Bombers a l'hora de planificar tota aquesta gestió forestal. I creiem, doncs, que anem en la bona direcció.

Li agraeixo la interpel·lació per la importància del debat. I a la seva disposició.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre les vulneracions del Govern al dret de manifestació, als drets col·lectius i a les llibertats públiques

300-00293/15

Tot seguit, passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre les vulneracions del Govern al dret de manifestació, els drets col·lectius i a les llibertats públiques, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. I, per exposar-la, té la paraula el diputat Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, moltes gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, consellera. Bona tarda a totes i a tots. Mireu, avui..., bé, fa catorze anys, de fet, el 29 de març del 2012, milions de persones van –vam– sortir al carrer per denunciar una situació de crisi econòmica, social en una increïble vaga general que va aturar el país.

La resposta del Govern i del Departament d'Interior d'aleshores va ser la repressió. De fet, un dels seus predecessors, Felip Puig, va dir allò d'«anirem fins on permeti la llei i una mica més enllà», i el resultat va ser de cent cinc persones detingudes, sis persones empresonades, vuit de ferides, dues que van perdre un ull i seixanta-vuit persones que van ser exposades en una web de delació. De fet, a dia d'avui, set d'aquestes persones es troben pendents de judici, amb peticions de fins a quaranta

anys de presó i 250.000 euros en sancions. Per això volíem començar, primer de tot, mostrant el suport a aquestes set persones i demanant la seva immediata absolució.

I és que el març del 2012 eren uns moments de conflictivitat social, de crisi, de precarietat i de mobilitzacions, i d'una repressió salvatge per part del Govern de la Generalitat, per part dels Mossos d'Esquadra i per part de Felip Puig, aquest predecessor seu, en una etapa duríssima del Departament d'Interior contra la mobilització política i contra la dissidència; una etapa d'Interior a la que, malauradament, la seva conselleria cada cop s'hi acostava més. Suposem que no tenen pensat tornar a publicar una web de delació, però sí que han fet una cosa que no es va atrevir a fer el conseller Felip Puig, que és posar la policia a les escoles. De fet, nosaltres pensem que el que s'ha de fer és posar la policia a fer les tasques que els hi corresponen i deixar tranquil·la la comunitat educativa.

I, mirin, vam veure l'acord al que van arribar amb els principals sindicats de Mossos ara fa uns mesos, i vam poder calcular l'impacte en hores de servei que tenia. Vam calcular la segona plantilla d'uns vint mil agents de policia que es perdien unes sis mil hores de servei policial diari –de fet, unes 2.500.000 hores a l'any– i el que pensem nosaltres és que si hi ha massa agents de policia, si sobren agents de policia, potser el que tocava és deixar d'ampliar el nombre de mossos i destinar els recursos a més metges, a més infermers, a més educadors, a més mestres, perquè el que sabem segur que no es pot fer és posar mossos a fer classes de català o a operar per reduir les llistes d'espera. A nosaltres ens sembla que aquesta seria una qüestió que haurien de valorar.

I és que, de fet, a diferència de Felip Puig, que, malauradament, és de rabiosa actualitat, el seu departament ha aconseguit un mèrit que ell no va aconseguir, que és posar tothom o tractar a tothom per igual: pagesia; mestres; activistes en suport a Palestina, en defensa de l'habitatge; antimonàrquics; independentistes. De fet, des dels sindicats d'habitatge fins a l'ANC. A tots els han sancionat aplicant la llei mordassa, a tots els han detingut, a tots els han gasejat i a tots els han colpejat, i a tots els han criminalitzat, denunciat públicament i mentit per justificar totes aquestes actuacions.

I tot plegat passa en un context que, en molts aspectes, és similar al del 2012. Ens trobem en un moment d'empitjorament de les condicions de vida, d'atomització i individualització de la societat, i d'intents per part de l'extrema dreta –i aquesta és la gran diferència– de capitalitzar tot aquest malestar social.

A nosaltres ens sembla que en aquest context de divisió, de trencament social, la comunitat organitzada, la mobilització i la protesta són el principal element que pot mantenir cohesionada aquesta societat i que pot, precisament, plantar cara a l'extrema dreta. I el que pensem és que des del seu Govern i des del seu departament el que fan és entorpir, criminalitzar i perseguir aquesta mobilització social i popular, i, a més, ho fan amb una dosi d'hipocresia, ja que de dia donen suport a les mobilitzacions i de nit els sancionen.

Classifiquen els manifestants entre «bons» i «dolents», generen repressió, generen més mala llet en aquesta societat i aplanen, en definitiva, el terreny a l'extrema dreta, amb les seves pròpies contradiccions en les polítiques que fan i també amb els seus interessos electoralistes.

I, miri, dins d'aquests elements, a nosaltres ens sembla que hi ha algunes qüestions que cal destacar. Primera, aplicació a tota màquina de la llei mordassa. Vostès han canviat el criteri d'aplicació de la llei mordassa. Apliquen la llei mordassa a tort i a dret. Ho fan contra qui es mobilitza i les entitats que convoquen, i ho fan fins i tot contra aquelles mobilitzacions que vostès han convocat des dels faristols i des del Parlament.

Per exemple, multen el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans per mobilitzar-se en suport a Palestina. Multen el professorat durant les darreres vagues. Només entre el febrer i març, com ens han respost en una pregunta parlamentària, van multar a professorat a Moià, a Tarragona, a l'Alt Camp, al Baix Penedès, a Girona, a Nou Barris, a Horta-Guinardó, a l'Eixample, a Gràcia, a Arenys, a Badalona, a Sabadell, al Segrià, a l'Alt Urgell, al Baix Ebre, a la Terra Alta, al Montsià, a Martorell, a Sant Feliu, a Molins de Rei, a Cornellà, a Esplugues... –només fins al 20 de març. Déu-n'hi-do, quin respecte té aquest Govern i aquesta conselleria al dret a vaga i a les mobilitzacions del professorat.

També veiem sancions contra la pagesia en les mobilitzacions contra Mercosur, una desena de sancions més. Centenars de multes a activistes en defensa de l'habitatge per intentar aturar desnonaments arreu del territori, per seure davant de la porta de les cases que perden els veïns i veïnes. I a l'ANC per mobilitzar-se contra la monarquia.

I també hem vist multes del seu departament per llei mordassa a l'Aliança contra la Pobresa Energètica per denunciar, precisament, els talls de llum que deixen sense electricitat els més vulnerables, mentre el seu Govern deixava caure un conveni amb Endesa. I aquí sí que permetin-me que m'aturi un moment, perquè voldria tenir un record per Maria Campuzano, de l'Aliança contra la Pobresa Energètica, que ens va deixar fa pocs dies, i volem enviar-li una abraçada molt gran a camarades, a familiars, amics i amigues. *(Aplaudiments.)*

En definitiva, veiem una pluja de sancions, veiem un canvi de criteri que no entenem i que volem que ens expliqui, i veiem unes pràctiques policials que posen la mordassa aplicant una llei que el seu partit va dir que derogaria.

I una altra qüestió: la policia a les escoles –de rabiosa actualitat. A nosaltres ens sembla que aquesta és una iniciativa que no sabem ben bé com ha arribat, com ha aparegut. En tot cas, voldríem que ens aclarís si és una iniciativa que va provenir del Departament d'Interior. Si és així, expliqui'ns-la i plantegi'ns quin és l'element. En tot cas, sí que volem informar-la que ja sabem que un dels instituts ha demanat que es retiri aquesta mesura. De fet, quatre claustres ja han votat en contra d'aquesta mesura, i una direcció d'un dels instituts, de l'Hospitalet, concretament, ja ha demanat al departament avui mateix que s'aturi aquesta mesura.

Una altra qüestió que ens preocupa enormement: que és la impunitat per part de l'extrema dreta i el dispendi de recursos en protegir-la. Ja és un element que li hem anat dient, que li hem anat traslladant i que li hem preguntat. Mentre veiem que hi ha una situació de racisme institucional evident, veiem com els impostos de tots els catalans els destina i es dedica a protegir l'extrema dreta, els seus discursos d'odi, i, precisament, s'actua contra qui ho denuncia als carrers.

De fet, veiem que volen posar policies a les escoles, però pensem que el que potser haurien de fer és posar policies per protegir les escoles de l'extrema dreta, perquè

aquests dies hem vist com a Aliança Catalana a Torroella de Montgrí, amb una paradeta amb tot de gent que venia de fora –llavors no els importa que vingui de fora–, es van dedicar a amenaçar i a insultar alumnes menors d'edat. O fa uns mesos vèiem com VOX es dedicava a vomitar odi a Sabadell, a l'Institut Sallarès i Pla contra uns extraescolars i contra el barri. Vostès van permetre tant una actuació com l'altra amb absoluta impunitat. I el que pensem és que el que toca és que el Departament d'Interior, d'una vegada per totes, actuï contra l'extrema dreta.

També els hem preguntat i els hem demanat explicacions per la seva actuació a l'acte de Núcleo Nacional, aquesta organització neonazi, a Sentmenat. La seva resposta és que Núcleo Nacional no va cometre cap delictes, quan van estar vomitant feixisme, racisme, nazisme i el que és més evident que un delictes penal d'odi...

El president

Silenci; silenci, si us plau.

Xavier Pellicer Pareja

...contra gran part de la població i contra les minories. Per tant, el que sí que els hi demanem és que en comptes d'enviar policies a escoles, enviïn policia a actuar contra l'extrema dreta i a protegir precisament la comunitat educativa.

Ens preocupa també el racisme institucional. Ens preocupen les denúncies per perfilació racial a les identificacions. *(Veus de fons.)*

El president

Senyora Calvet, si us plau...

Xavier Pellicer Pareja

Sí, sí; per perfilació racial a les... *(Veus de fons.)*

El president

Silenci. Pot continuar.

Xavier Pellicer Pareja

Gràcies, president. Per perfilació racial i per aquest racisme institucional present a la policia catalana. Quines mesures pensen emprendre?

També ens preocupa molt un element que s'ha posat aquesta setmana damunt la taula, que és la cinquantena llarga de morts en custòdia policial arreu dels Països Catalans en els darrers quinze anys, trenta d'elles en custòdia policial dels Mossos d'Esquadra. Prendran alguna mesura al respecte?

I, mirin, nosaltres pensem que tot aquest enfocament, tots aquests elements van acompanyats d'una gestió que és opaca per part del seu Govern i que ens sembla, com ja li hem dit altres vegades, que dona barra lliure a la policia. I ho destaquem en diversos elements.

Primer de tot, ens sembla que és un error restaurar el Gabinet Jurídic d'Interior. Segon –i vaig ràpid perquè se m'està acabant el temps–, ens preocupa l'element de dotar-se d'eines d'espionatge. Disposen o no de programari espia tipus Pegasus? El senyor Trapero va dir que no. Després en pregunta parlamentària, ens van dir que sí. Tercer, ens preocupa l'opacitat absoluta. No pot ser que li haguem d'arrencar a tots els convenis, elements, informacions a través de la Comissió d'Accés a la Informació; faciliti'ns els protocols. Quart, ens preocupa el tancament de files total, acrític, davant les males praxis. I cinquè, ens preocupa també enormement la concentració de poder que s'està produint dins el Departament d'Interior dins la figura del senyor Trapero.

En definitiva, pensem que la seva gestió –i acabo, president– davant del Departament d'Interior suposa una retallada de drets, un augment de vulneracions, una persecució creixent de la protesta i una concentració de poder. Pensem que és opaca. Pensem que genera impunitat davant les males praxis i ens sembla que no és un model adequat.

Per tant, li preguntem: a vostè li sembla que aquest és un bon model policial? Vostè fa autocrítica?, fa algun tipus d'autocrítica respecte a aquest model? Aquest és el model «securitari» d'aquesta conselleria, d'aquest Govern i del PSC?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Moltes gràcies, president. Bona tarda, diputat i diputats i diputades. Intentaré respondre algunes de les qüestions que ha plantejat i fer-ho de forma ordenada, també perquè s'entengui quina és la feina del Departament d'Interior en aquest cas, i de la Policia de la Generalitat de Catalunya al Cos de Mossos d'Esquadra, més que res per algunes de les afirmacions que vostè ha fet que no només no comparteixo, sinó que no s'ajusten a la realitat.

El Departament d'Interior, en aquest cas la Direcció General de la Policia i el Cos de Mossos d'Esquadra, treballen per garantir, per una banda, que el dret de reunió i manifestació es pugui dur a terme i que aquest dret es pugui exercir amb tota llibertat, però també és ben cert que, quan un està exercint un dret, aquest dret pot col·lisionar amb d'altres drets que requereixen la mediació de l'autoritat pública.

Per exemple, quan un decideix fer una manifestació en l'espai públic, per nosaltres i per la Direcció General d'Administració i Seguretat –que no depèn de la Direcció General de la Policia–, és important saber quan es farà la manifestació, a quina hora es farà, sobretot perquè..., si es tallaran vies o no es tallaran vies..., perquè això col·lisiona amb altres drets, el dret a la mobilitat que tenen les persones que no participen d'aquesta manifestació. O potser s'organitza una altra contramanifestació, que pot suposar una situació de risc pels mateixos manifestants.

I, davant d'això, nosaltres sempre demanem que, en la mesura del possible, es comuniquin les manifestacions que tenen lloc per acompanyar tot el procés que dona garanties a aquells que s'estan manifestant que ho puguin fer amb garanties de seguretat. Per això és tan important comunicar les manifestacions. Què fa el Departament d'Interior i la Direcció General d'Administració i Seguretat si no es comuniquen? Doncs les manifestacions es duen a terme. Per tant, estem en un país democràtic on, malgrat no comunicis que faràs una manifestació, la gent es pot manifestar. Què volem nosaltres? Fer la feina fàcil. A qui? Doncs a l'equip de mediació que té el Cos de Mossos d'Esquadra.

De fet, el Cos de Mossos d'Esquadra disposa de la Divisió de Mediació i Diàleg, que habitualment el que fa és intentar –i sempre o majoritàriament, quasi sempre amb èxit– que les diferents manifestacions es puguin dur a terme d'una manera pacífica

i segura; que hi hagi una interlocució amb els organitzadors d'aquella manifestació per agafar l'itinerari que és més segur, si no és estàtica i es mouen per la ciutat o tenen diferents punts de trobada i diferents sortides a les capçaleres, per exemple. Què fa també la Divisió de Mediació? Intentar minimitzar el conflicte, perquè nosaltres entenem que estem en una societat en la que el conflicte s'ha de gestionar de forma positiva, però hem d'evitar la violència, i hem d'evitar la violència i l'enfrontament entre plantejaments polítics i ideològics diferenciats en moments en els que hi ha molta concurrència de població i de persones que es manifesten, i pot haver-hi moments en els quals, per molta bona voluntat que tinguin els organitzadors de que la manifestació surti bé, evitar-los problemes, i evitar-los sobretot mals també a tercers que potser no estan participant d'aquella manifestació però que poden rebre alguna agressió i aquesta és la feina que fa la policia.

La policia ni reprimeix manifestacions..., la policia ni va a donar cops de porra a les manifestacions; no és la finalitat de la policia, no l'és. Jo ja sé que és molt fàcil dir que la policia no té capacitat per poder fer feina comunitària..., que després també em sobta molt, perquè vostès venen aquí i demanen un dia la dissolució de la Brimo i després, quan la policia fa tasca de mediació, fa tasca de proximitat, fa tasca comunitària al servei ja sigui a un centre escolar..., al servei d'una associació de comerciants, els hi sembla també malament. Llavors aquí hi ha certa contradicció que a mi em sobta, no?

Per altra banda, qüestions que vostè comentava. Normalment, quan la DGAS rep una petició per realitzar aquesta manifestació i s'informa –i s'informa–, què és lo que fa? Doncs, com li deia, aconsellar en tema d'itinerari, aconsellar en tema de quina és la millor ubicació perquè tingui lloc la manifestació. Un aspecte important a destacar de totes les manifestacions comunicades que ha tingut el Departament d'Interior durant els darrers anys: el 2020, 5.440; el 2021, 7.701; el 2022, 6.676; el 2023, 5.328; el 2024, 4.557; i al 2025, 5.235. També és important dir aquí perquè la gent ho sàpiga que, en la majoria de manifestacions comunicades i no comunicades, no hi ha incidents. Es duen a terme de manera totalment pacífica, i, per tant, la feina que fa la policia acostuma a ser ben valorada pels propis organitzadors i organitzadores de la manifestació, perquè sembla que vostè està donant a entendre que cada cop que hi ha una manifestació a Catalunya, en qualsevol municipi o en

qualsevol poble, en qualsevol ciutat, la policia surt a pegar els manifestants i això està molt allunyat de la realitat. La majoria de manifestacions que tenen lloc a Catalunya –que són moltes– es donen en una situació pacífica, festiva, reivindicativa i, en aquest cas, el paper de la policia és el d'acompanyar i garantir la seguretat de tothom.

En relació amb les sancions que instrueix la DGAS, totes aquestes sancions acostumen a ser a persones particulars que en algun o altre moment han incomplert part de la normativa de seguretat ciutadana a la que vostè feia referència. I a aquestes sancions –que acostumen a ser, òbviament, per via administrativa–, tothom té la possibilitat de presentar al·legacions, i aquestes al·legacions, si es presenten i són estimables, s'estimen; i si no, és una sanció econòmica, perquè s'han incomplert els mínims, perquè la celebració de la manifestació sigui adequada. Perquè si a vostè li sembla adequat que, en una manifestació a favor del poble de Palestina en la que surten els carrers més de setanta mil persones, hi hagi alguns individus que pugin a la zona alta de les rondes a tirar MacGyvers, doncs això no és normal. I, per tant, és normal... Sí, MacGyver és un còctel Molotov que es tira i es va tirar des de dalt del pont contra els Mossos d'Esquadra –tenim imatges d'això– o tirar pedres. Aquestes persones s'estan clarament ingerint en la bona feina que està fent la ciutadania, reivindicant un aspecte que és la llibertat del poble palestí, i ells van allà a rebentar la manifestació, perquè potser els hi agrada ser allò, el far de la policia, captar l'atenció de la policia, i el que fan és ser ells la notícia en comptes de la bona manifestació que s'ha dut a terme amb la participació del conjunt de la ciutadania, que és amb el que ens hem de quedar.

I llavors vostès diuen que la policia és dolenta perquè davant d'aquestes actituds actua amb proporcionalitat, però amb contundència. Perquè una persona que va amb la seva criatura a manifestar-se no ha d'estar –la seva posició, en aquella manifestació– en risc, perquè hi ha algú que considera que amb la violència aconseguix més drets per al poble palestí, si és que és això, tirant pedres des d'un establiment comercial als propis manifestants. I llavors, davant d'això, doncs la policia, òbviament, actua i actua amb proporcionalitat i actua amb els mecanismes que ens aporta la llei.

Reivindico la feina de l'oficina de mediació en tots aquells àmbits en els quals habitualment aquesta mediació que es fa és beneficiosa i és valorada pels propis organitzadors de les manifestacions. Almenys així ens consta i ens consta a nosaltres i li consta a la Direcció General d'Administració i Seguretat i ens consta en general, al Departament d'Interior.

Per altra banda, vostè feia referència i situava en el Cos de Mossos d'Esquadra el pes de la problemàtica dels desnonaments. Les solucions a l'habitatge i a l'emergència habitacional s'han de donar, però en aquests casos els Mossos, com a funcionaris públics, actuen com a policia judicial i carregar sobre els Mossos d'Esquadra que actuïn com a policia judicial..., la responsabilitat de que hi hagi un desnonament és injust per als funcionaris de la Generalitat, que són servidors i servidores públiques, que són el Cos de Mossos d'Esquadra.

Quan vostè, que sempre defensa els drets de la classe treballadora, qüestiona que les jornades al Cos de Mossos d'Esquadra siguin adequades al risc que tenen i que, per tant, puguin conciliar de la forma adequada i ho contraposa a altres col·lectius que tenen dret a defensar els seus drets, vostè no està fent una bona feina per al conjunt del país, perquè el Cos de Mossos d'Esquadra, els mossos i les mosses, que per cert, molts són mestres, integradors socials, tenen estudis universitaris en l'àmbit comunitari i en l'àmbit de la mediació, que vostè els menysprea. Sembla que els Mossos d'Esquadra hagin sortit de les cavernes, no tinguin formació. No és just ni és de rebut que vostè posi funcionaris públics a competir i que qüestioni que els Mossos d'Esquadra tinguin dret a una conciliació de la seva vida laboral i familiar i que el que digui és que..., si els donen més hores, doncs que desapareguin els Mossos, perquè la gent no pensa així. Els alcaldes i les alcaldesses del conjunt del territori, de tots els colors polítics...

El president

Ha d'acabar, senyora consellera.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Sí, disculpi.

El president

Tindrà un segon torn.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

No pensen així. Després continuaré amb algunes qüestions més que han sortit.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, gràcies, president. Gràcies, consellera, per les respostes. En tot cas, segurament portava més una resposta preparada per la qüestió del titular de la interpel·lació. Nosaltres li hem preguntat una sèrie de qüestions i sí que ens sembla important incidir-hi.

Primera de totes. Quan l'Administració canvia de criteri –i això és un principi general de l'Administració–, ho ha de justificar. El criteri de tramitació de les sancions per llei mordassa ha canviat dins el Departament d'Interior –ha canviat.

A la legislatura passada, 300.000 euros en sancions econòmiques al moviment per l'habitatge, al moviment independentista, a la mobilització social van decaure, perquè es van aplicar criteris de respecte als drets fonamentals, per no vulnerar el dret de manifestació sancionant-lo a través de la llei mordassa; moltes d'elles es van fer des de la pròpia direcció i sense haver de fer recursos. Per tant, si canvien els criteris, li demanem que ens expliqui quins són aquests criteris i per què el seu Govern aplica a tota màquina la llei mordassa contra la mobilització.

Vostè m'ha donat la sensació que ens barrejava, quan parlava de sancions, qui llençava MacGyvers i pedres. M'està dient que han sancionat a qui llençava MacGyvers i pedres amb una sanció a través de la llei mordassa? M'està dient que el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans, a través del seu NIF, va llançar una pedra o un MacGyver o un agent dels Mossos d'Esquadra? *(La consellera nega amb el dit.)* No. M'està dient que als manifestants que s'hi han aplicat sancions per seure en una porta en un desnonament estaven llançant pedres als agents dels Mossos d'Esquadra? Els que han sancionat per desobediència a l'autoritat? Sembla que la proporcionalitat del criteri amb l'actuació, amb la qualificació jurídica no quadraria. En tot cas, li demanem per una qüestió molt concreta.

Un altre element. A nosaltres ens sembla que és una bestialitat restaurar el Gabinet Jurídic per tal de seguir amb les acusacions contra manifestants absolutament desproporcionades. Aturaran aquesta mesura que està impugnada als tribunals?

Tercer, li hem parlat de transparència. Per què no fan públics els protocols de gas pebre? No el que estan elaborant ara per tapar que ho van fer malament en el seu moment; el que hi havia en el moment que el van utilitzar. Perquè si hi havia un protocol i es va fer una actuació, s'havien de subjectar a aquell protocol; si no està publicat i no el volen publicar, és evident: no van seguir el protocol, van actuar malament i ho volen amagar. Estem farts d'anar a la Comissió d'Accés a la Informació perquè donin aquelles informacions que el seu departament està obligat a donar: actuïn amb transparència.

Un altre element. Li hem preguntat per la prova pilot. Què opina vostè de la prova pilot de Mossos a les escoles? És una proposta d'Interior? D'on ha sortit aquesta prova? A nosaltres ens dona la sensació que, avui al matí, fins i tot una pregunta que anava dirigida a vostè, l'han reenfocat cap a Educació. Volem saber d'on ha sortit aquesta prova, si és des d'Interior que es va fer aquesta prova, si això va sortir sense massa coordinació i s'ho han trobat damunt la taula i ho han hagut de justificar com podien, quina és la posició d'Interior al respecte i d'on ha sortit.

I cinquè element, l'actuació contra l'extrema dreta. L'hi hem dit, l'hi hem reiterat: per vostès és una prioritat actuar contra l'extrema dreta? És una prioritat protegir els menors? És una prioritat protegir la comunitat educativa? Per què no actuen contra aquells que van a cometre delictes d'odi davant de les escoles? I alguns els tenim aquí. *(L'orador assenyala el sector dret de l'hemicicle.)* I és més que evident que és un delicte. Per què no actuen; i, en canvi, no tenen cap problema en actuar contra qui s'hi mobilitza en contra? És el món al revés, és la hipocresia absoluta, és alimentar precisament allò que diuen voler combatre.

I, miri, vostè ens parla de que contraposem: contraposem funcionaris, fem un flac favor a la classe treballadora... Qui contraposa funcionaris són vostès: que retiren educadors socials de les escoles i al cap de sis mesos hi envien policies; que aproven millores per a un col·lectiu de vint mil que tenen un impacte econòmic que

és el mateix que el que els ofereixen a quasi cent mil. Vostès són els que contraposen i desvaloren funcionaris posant-los en diferents nivells.

I òbviament que sabem que les solucions en habitatge no depenen de la policia. En tot cas, el que els demanem és que, com a mínim –com a mínim–, no apliquin la llei mordassa a aquelles persones que estan intentant substituir l'Administració per defensar els drets de les persones que no poden accedir a un habitatge digne, com a mínim, perquè això sí que és de la seva competència.

En definitiva –i tindrem temps de parlar-ne en la propera moció–, nosaltres pensem que la gestió en el Departament d'Interior per part del seu Govern suposa una retallada de drets, un augment de les vulneracions, una persecució creixent; i, de fet –i això no l'hi hem dit–, trobem a faltar que demanin disculpes, que rectifiquin respecte a unes declaracions que van fer en seu parlamentària, mentint. Per això ens van enganxar, faltant a la veritat, per això ens vam enganxar. Després, judicialment, va sortir una resolució que ens donava la raó del que li vam dir: el senyor Forcades no duia un objecte contundent. El senyor Forcades duia una canya de pescar. El senyor Forcades (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) no va colpejar un agent dels Mossos d'Esquadra –i acabo, president–; el senyor Forcades va ser absolt perquè qui va agafar aquell element va ser un propi mosso d'esquadra.

Per tant, disculpin-se, retractin-se, facin autocrítica i, per tant, actuïn d'una vegada per totes davant dels atestats falsos, davant de les males praxis policials i davant de l'opacitat dins del Departament d'Interior.

Gràcies.

El president

I, finalment, per fer la rèplica, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Moltes gràcies, president. A veure, jo he intentat que la meua interpel·lació fugís de lo que vostè està acusant el Departament d'Interior, que és d'opacitat. He intentat explicar amb transparència com funcionava la DGAS pel que fa a la tramitació i resolució de les sancions; ho faré amb més detall.

La DGAS el que fa i al que s'ajusta, tant pel que fa a la tramitació i la resolució de les sancions, és a l'aplicació de la legalitat vigent i de la jurisprudència establerta per jutges i tribunals: la Llei orgànica 4/2015, a la que vostè feia referència, de protecció de la seguretat ciutadana; la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, de procediment administratiu comú de les administracions públiques, pel que fa a les sancions administratives; la 4/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic; la 26/2010, de 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques; i, per tant, en el moment en el que es tramita una sanció de caràcter administratiu és un acte de l'Administració pública i, per tant, aquesta sanció no es pot deixar caducar. Les sancions no s'han de deixar caducar. Les sancions, si un no està d'acord amb la sanció, presenta unes al·legacions. I si aquestes al·legacions són estimades per la Direcció General d'Administració i Serveis, doncs correcte. Que no? Doncs s'ha de pagar la multa, perquè un ha incomplert alguna de les tipologies associades a mala actuació, comportament inadequat, agressió a un agent de l'autoritat o múltiples circumstàncies que ens podem trobar en el decurs d'una manifestació.

Però és que lo més greu de la seva exposició, sota el meu punt de vista, és que –hi insisteixo– més de cinc mil manifestacions comunicades a Catalunya, en la majoria no hi ha incidents. I quan hi ha incidents, pel que fa a les manifestacions, és amb persones que es comporten amb actituds clarament violentes o que no s'atenen a les instruccions que estan donant els equips de mediació de la Policia, de Mossos d'Esquadra, per evitar problemes majors o danys als propis manifestants. Per tant, home, siguem coherents: quan hi ha incidents, doncs hi ha sancions. Si aquestes sancions no les compartim, presentem al·legacions, però no actuem contra els procediments administratius de la pròpia Administració pública, perquè llavors això és un «sensesentit». Per tant, no hi ha canvi de criteri –no hi ha canvi de criteri–: les sancions es posen, es tramiten i es cursen. No es deixen caducar, perquè això també va en contra de la feina que fa la policia, i la policia fa una bona feina per garantir l'ordre públic i per garantir la conciliació de drets i evitar la col·lisió de drets.

Jo ja sé que a vostè no li agrada que la policia protegeixi determinades persones perquè pensen de forma diferent a vostè. A mi potser no m'agrada com pensa VOX; no m'agrada, i tinc els espais per debatre, com a vostè no li agrada el que penso jo,

i ho fem aquí. El que no és de rebut és que vostè pretengui que, quan van determinades persones a agredir als que estan en una carpa fent activisme polític, la policia no hi vagi. Això és el que hem de fer, segons el seu criteri? *(Veus de fons.)* Això és el que hem de fer? Deixar que els peguin? Això és la manera de defensar les diferències i les discrepàncies polítiques? Doncs sota el nostre punt de vista, no.

I si hi ha una manifestació que, en aquest cas... No, no em faci així amb el cap, perquè és que ho hem vist; és que, malauradament, estan els vídeos. I el que fa sempre el Cos de Mossos d'Esquadra és mediar en aquestes circumstàncies. I mediar quan es va amb una pancarta a una escola a molestar els alumnes, també s'hi va, i també es fan identificacions, si s'escau; però no distorsionem la realitat; perquè és responsabilitat del Cos de Mossos d'Esquadra protegir les persones i els béns i evitar els conflictes i evitar la violència.

I amb relació al projecte, que han explicat perfectament la consellera i també el president durant la sessió de control, de la participació d'agents no uniformats, no armats, no a les aules –no a les aules–, és que ho han explicat degudament ells. Surt d'una proposta dels serveis territorials. Nosaltres som un cos disposat a col·laborar. Som un cos que ens agrada fer..., al Cos de Mossos d'Esquadra li agrada fer mediació comunitària. Se'ns planteja... És una prova pilot. S'ha explicat extensament. I, per tant, no té més. Qui vol ho fa, qui no vol no ho fa.

Li he de dir que fa ja molts anys que les policies locals treballen amb els agents tutors, amb experiències que són molt reeixides, amb els claustres educatius, amb els instituts de secundària, i, que jo sàpiga, les aules no s'han militaritzat per això. Per tant, aquesta visió tan contrària a la policia, a la feina de la policia; aquesta visió tan antiga de la policia jo espero –i l'hi dic de veritat, eh?– que –quan acabem la sessió de control parlaré amb vostè una estona– la puguem canviar, que la puguem canviar en el sentit de dir: «Escolta, més transparència, tota la que vulguin.» Jo aquí avui ho he intentat, però aquesta visió de que la policia va armada a les classes i que vol militaritzar els alumnes, tot això està una mica fora de lloc, i és injust per la feina de mediació cultural, social i diària que fa el cos de policia a través de les unitats d'atenció a la víctima, a través de les unitats d'acció comunitària. En municipis on fins i tot tenen alcaldes, parlin amb ells i els hi diran.

El president

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a dos quarts de set del vespre i nou minuts.